

*B*BLIATANULMÁNYOK

*Barátság
– az Istentől kapott
küldetés öröme*

Írta: *Mark Finley*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2020. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2020

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Lektorálta: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*
Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Miért tegyünk biznyságot?	4
2. tanulmány: A személyes biznyságtétel ereje	11
3. tanulmány: Jézus szemével látni az embereket	18
4. tanulmány: Az ima ereje – közbenjáró imádság	24
5. tanulmány: Biznyságtétel a Lélek erejével	31
6. tanulmány: Korlátlan lehetőségek	37
7. tanulmány: Az Igéről beszélni	44
8. tanulmány: Szolgálni, mint Jézus	50
9. tanulmány: Megnyerő stílussal	56
10. tanulmány: A bekapcsolódás izgalma	63
11. tanulmány: Bemutatni Jézus történetét.	70
12. tanulmány: Amit érdemes elmondani	77
13. tanulmány: A hit lépése.	83

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Miért tegyünk bizonyosságot?

ALAPIGE: Lukács 15:1-7

IGESZAKASZOK: Zofóniás 3:17; János 7:37; 2Korinthus 5:14-15;
1Timótheus 2:3-4

Áttekintés

Isten szívében mélyen él a vágy, hogy mindenki üdvösséget nyerjen és ott legyen az Ő országában. Semmire sem vágyik jobban, mint arra, hogy mindnyájan tapasztaljuk az üdvösség örömét és örökre vele élhessünk. Atyánk a menny összes hatalmát felszabadította arra, hogy megmentsen bennünket. Jézus lejött a földre, hogy kinyilatkoztassa az Atya mérhetetlen szeretetét az emberiség iránt, tökéletes életet éljen, amelyet nekünk kellett volna, elhordozza bűneink kárhooztatását a kereszten, és meghaljon azzal a halállal, ahogyan nekünk kellett volna. Krisztusban láthatjuk, hogy milyen valójában mennyei Atyánk. Jézus lerombolja azt a képzetet, hogy Istenünk szeretetlen volna. Évezredekkel ezelőtt Lucifer, a ragyogóan fényes lény tévesen mutatta be Isten jellemét. Jézus azért jött, hogy kiigazítsa ezt a ferdítést. Isten nem bosszúszomjas, keményen ítélkező bíró vagy dühödöt zsarnok. Ő a szerető Atyánk, aki minden gyermekét várja haza, amilyen hamar csak lehet.

A bizonyágtétel Istenről szól. Azt jelenti, hogy részt veszünk az Ő misz-sziójában. Azt jelenti, hogy bemutatjuk másoknak is a szeretetét. Azt jelenti, hogy életünkben és beszédünkben dicső jelleme nyilvánul meg. Miközben pedig bizonyosságot teszünk, az életünk legmélyebb örömét éljük meg, és egyre hasonlóbba válunk Jézushoz. A szolgálat halálra éhezeti az önzést. Minél többet osztunk meg Isten szeretetéből, annál inkább növekszik a szeretetünk iránta.

Kommentár

Feltettük már magunknak a kérdést: „Miért kellene a hitemről beszélnem? Nem tesz meg mindent Isten az emberek megmentéséért az én bizonyágtételem nélkül is? Számít bármit is a bizonyágtétevés az egyén

személyes megváltásában?” Igaz, hogy Isten sokféleképpen mutatja meg magát az embernek. Nem hagyatkozik csupán a mi bizonyágtételünkre. Dávid kijelenti: *„Az egek beszélik Isten dicsőségét, és keze munkáját hirdeti az égboltozat. Nappal a nappalnak mond beszédet, éj éjnek ad jelentést. Nincs szó, sem beszéd, nem hallható a hangjuk”* (Zsolt 19:1-3, ÚRK). Az univerzum tervezettsége, rendje és szimmetriája a végtelen intelligenciával rendelkező tervező Istent feltételezi.

A Szentlélek szolgálata, amit mindannyiunk szívében végez, megteremti bennünk Isten megismerésének a vágyát. Az örökkévalóság után való vágyakozás, ami szívében él, hatalmas bizonyíték Isten létezésére. Aztán természetesen ott vannak mindnyájunk életében a gondviselésnek azok a szokatlan jelei, amelyek segítenek felfigyelni Isten jelenlétének a valóságára. Amikor szeretetet kapunk, pedig a legkevésbé sem érdemelnénk, vagy váratlanul jót tesz valaki velünk, olyankor mindig kézzelfogható bizonyítékát kapjuk Isten jellemének. Isten folyamatosan és sokféleképpen törekszik arra, hogy közel vonjon magához.

Ha ez mind így van, akkor miért szükséges a bizonyágtétevés? Miért ne hagynánk Istent, hadd végezze el ezt a munkát? Miért ne lépünk hátra és engednénk, hogy – amint Dávid fogalmaz – a természet majd kijelentse Isten dicsőségét? A természet elég vegyes üzeneteket közvetít. Bár nyilvánvalóvá teszi Isten végtelenül összetett tervezését, ugyanakkor a hurrikánok, árvizek, erdőtüzek, tájfunok és természeti katasztrófák pusztítása is valóságos. Ezrek hálnak meg hirtelen. Ez mit mond el Istenről, valamint a jó és a rossz között zajló nagy küzdelemről? A természet jóról és rosszról egyaránt hírt ad, de nem magyarázza meg, mi az oka a jó és a rossz egyidejű létezésének.

Sem az életünk gondviselészerű eseményei, sem a saját vágyakozásunk nem ad kielégítő magyarázatot a jó és a rossz létezésére. Igaz, hogy mindnyájunkban él az Isten utáni vágy, de az is igaz, hogy bűnös, bukott természetünk van és harc dúl bennünk. Talán tudjuk, mi a jó, de az erőt már nem találjuk magunkban, hogy a jót tegyük. Hasonlóképpen, a gondviselészerű események az életünkben a gondoskodó Istenről beszélnek, de jön sok olyan fordulat is, ami arra emlékeztet, hogy a jó és rossz világában élünk. A kérdés tehát továbbra is makacsul tartja magát: „Miért van jó és rossz is a világunkban?” Mi az eredetük, és mi az embe-

riség sorsa? Sem a természet, sem az élet csodái, sem a szívünk vágyakozása nem tud olyan kielégítően válaszolni erre a kérdésre, mint az, ha bizonyosságot teszünk Isten Igéjéből.

Bizonyosságtevésünk oka nem az, hogy megadjuk az embereknek „az egyetlen esélyt” az üdvösségre. Isten a mi segítségünk nélkül is sokféle módon meg tudja menteni őket. A bizonyosságtevésünk oka kétszeres.

Először, azért teszünk bizonyosságot, mert Krisztus iránti szeretetünk túlsordul a szívünkéből másokra, és azt akarjuk, hogy a lehető legjobb esélyük legyen az üdvösségre. Isten jellemének legtisztább kinyilatkoztatása nem a természetben van, nem is az életünk csodálatos fordulataiban, még csak nem is a szívünk vágyakozásában. Ezek mind bizonyítékaik Isten létezésének, de mégsem ábrázolják tisztán az Ő szeretetteljes jellemét. Isten jellemének legtisztább kinyilatkoztatását Krisztus életében találhatjuk, ahogyan a Szentírás elénk tárja. Amikor Isten Igéjét bemutatjuk valakinek, megnyitjuk számára a Szentírást és megmagyarázzuk neki a Biblia nagy igazságait, azzal feltárjuk előtte, ki a Megváltó. Ez a lehető legjobb esély mindenki számára, hogy megismerje az Ő szeretetét és az igazságot. A jó és a rossz között zajló kozmikus küzdelemben a Szentírás tartalmazza a végső válaszokat az élet nagy kérdéseire.

Másodszor, azért teszünk bizonyosságot, mert tudjuk: a bizonyosságtevés a menny egyik eszköze arra, hogy örömet hozzon Isten szívébe, valamint ez tesz képessé a lelki növekedésre. Minél jobban szeretjük Őt, annál jobban vágyunk megosztani másokkal is a szeretetét. És minél többször beszélünk erről, annál inkább fogjuk szeretni Őt. Miközben bemutatjuk Isten Igéjét valakinek, mi magunk is közelebb kerülünk hozzá. Az életet átformaló Ige nemcsak azokat az embereket változtatja meg, akikkel tanulmányozzuk a Bibliát, hanem közben bennünket is.

Az Ige értelme kitérő

Lukács evangéliumának 15. fejezete három történetet mond el arról, hogy milyen Istenünk szíve. Ezek az időtlen történetek úgy mutatják be, mint akinek az a legfőbb vágya, hogy megmentsen az elveszettet. Ő a fáradhatatlan pásztor, aki addig keresi az elveszett juhát, amíg meg nem találja. Olyan, mint a szomorú asszony, aki négykézláb kutatja át a házat, hogy megtalálja on egy értékes pénzdarabot az esküvői kelengyéből. Hasonló

az aggódó apához, aki folyton pásztázza a horizontot, hogy észrevegye hazatérő, elveszett fiát. Mindegyik történet úgy végződik, hogy az elveszett megkerül, amiért nagy az öröm. Az egész menny örül, amikor férfiak és nők elfogadják az üdvösséget, amit Krisztus olyan készségesen biztosított nekünk a kereszten.

Az elveszett juhról szóló példázatban Jézus négy fontos szempontot tár elénk. Először: Isten szeretetével keresi az elvesztettet. Lk 15:4 kijelenti, hogy a pásztor elmegy az elkóborolt juh után. Istenünk gondoskodó, kereső Isten. Nem engedi el könnyen a gyermekeit. Keresi őket, bárhová is futnak. Kitartó szeretettel kutat utánuk. A második tény, amit megállapíthatunk a szövegből az az, hogy a pásztor addig megy az elveszett juha után, amíg meg nem találja. Isten szeretete állhatatos. Nem adja fel egyikőnnyen. Nem tudjuk elfárasztani Őt. Ha egy közel-keleti pásztor Krisztus idejében elvesztett egy bárányt, akkor élve vagy holtan, de vissza kellett vinnie azt a nyájhoz, hogy bizonyítsa: ő minden tőle telhetőt megtett a felkutatására. Minden juh egyformán értékes volt a pásztor számára. Olyan jól ismerte a nyáját, hogy azonnal észrevette, ha egy is hiányzott közülük. Krisztus szemében nem névtelen, szürke tömeget alkotunk, hanem egyénenként mindannyiunkat különlegesnek lát, akiket a saját képmására teremtett és kegyelme által váltott meg.

Az utolsó pont a történetben, hogy amikor a pásztor megtalálja az elveszett bárányt, örömmel kiált fel: *„Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat”* (Lk 15:6, ÚRK)! A Jó Pásztor keresi az elveszett juhát. A Jó Pásztor kitart, míg meg nem találja az elveszett juhót, és ujjong örömeiben, amikor megleli. Isten nem közönyös, érzéketlen. Ő az Atyánk, aki repes örömeiben, ha rátalál az elveszetre. A kétségbeesés és szívfájdalmak világában örömet szerzünk Jézus Krisztusnak, ha vele együtt részt veszünk a lélekmentés szolgálatában. Amikor szívünk együtt dobban az övével, és elménk is együtt gondolkodik az övével a bizonyoságtézés szándékával és vágyával, akkor az Ő szívét kimondhatatlan öröm tölti be.

Illusztráció

Történt már olyan, hogy órákig morfondíroztál azon, mi lenne a legjobb, legszebb ajándék annak, akit szeretsz? Lehetett az születésnap, évforduló, karácsony vagy bármilyen egyéb, különleges alkalom. Amikor végre megtaláltad, szinte megborzongtál örömeidben. Az ajándék illet

a szeretted személyiségéhez és az alkalomhoz is. Alig vártad, hogy átadhasd. Amikor pedig elérkezett a napja, a megajándékozott kibontotta a csomagot, majd örömeiben felkiáltott. Hevesen átölelt és nem gőzözte hajtogatni, hogy „Köszönöm!”.

Kinek okozott nagyobb örömet az ajándék? Neked vagy a megajándékozottnak? Persze, mindketten örültetek, de van abban valami különleges, ha egy nagyon értékes dolgot adhatunk a szeretett személynek. Az önzetlen ajándékozás különleges kötődést alakít ki az emberek között.

Amikor a lehető legértékesebb ajándékot, Jézus Krisztust adjuk az embereknek, olyankor öröm tölti be a szívünket. Mélységes elégedettséget érzünk, hogy valakinek az életében talán örökre szóló változást idéztünk elő. Amikor elfogadja a Szentírás igazságait az, akinek bemutattuk Krisztust, örökre szóló barátság alakul ki közöttünk. Ennél pedig nincs nagyobb öröm. Ellen G. White helyesen állapítja meg: „A másokért folyó önzetlen munka lelkülete állhatatosságot, elmélyülést, szilárdságot és Krisztushoz hasonló szeretetteljes jellemet ad; békét és boldogságot nyújt. A szív mindig nemesebbre törekszik” (*Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 59. o.).

Örök igazság az is, hogy „*Boldogabb és áldottabb dolog adni, mint kapni*” (ApCsel 20:35, ERV-HU).

Gyakorlati alkalmazás

Gondoljunk valakire a hatáskörünkben, aki talán nyitott lenne arra, hogy többet megtudjon Jézusról! Lehet a fiunk, a lányunk, a férjünk vagy a feleségünk, a munkatársunk, a szomszédunk vagy a barátunk. Kérjük Istent, teremtsen lehetőséget arra, hogy a beszélgetést lelki irányba tereljük! Ne érezd úgy, hogy neked kell megteremteni a szituációt, ami nem adja magát! A küldetés Istené. Nem feltétlenül nekünk kell megteremteni a lehetőségeket; ez Isten része. Nekünk csak érzékelnünk kell az általa elénk tárt lehetőségeket, továbbá folyamatosan együtt kell működnünk vele abban, hogy belépjunk az általa kitért ajtókon.

Amikor valaki változást, krízishelyzetet él meg, nyitottabb a lelki valóságokra. Talán nehéz időszakon megy keresztül. Lehet, hogy súlyos betegséget diagnosztizáltak nála, túl van egy szakításon, munkahelyén alakult ki válsághelyzet, esetleg meghatározó döntés előtt áll. Ezek az útkeresztődések alkalmat adnak arra, hogy elmondjuk személyes bizonyosságtegelünket Isten hűségéről, megosszunk velük egy ígéretet Isten Igéjéből, vagy rövid imát mondjunk értük. Emlékezzünk rá, hogy a barátainkat nyerhetjük meg Istennek, nem az ellenségeinket! Először a barátaink lesznek, azután keresztény barátainkká, végül hetednapi adventista keresztény barátainkká válhatnak. Célunk, hogy barátokat szerezzünk Istennek, és engedjük, hogy Ő vezesse őket a felfedezés útján, így rátaláljanak az Ige mélyebb igazságaira.

REPÜLŐTÉRI ELLENŐRZÉS

Glenn Ernford Lie

Az ítélet napján csak egy kérdést fogunk hallani. Hasonlót ahhoz, amit az Oregon állambeli Portland repülőtérén nekem tettek fel, miután leszállt a gépem.

A Bevándorlási Hivatal tisztviselője rápillantott norvég útlevelémre, majd megkérdezte:

- Mik a tervei? - Egy barátomat látogatom meg. - Mi a barátjának a címe?

- Nem tudom. De itt vár már a reptéren. A tiszt nem tűnt elégedettnek a válaszommal. - Hol ismerkedett meg vele? - Egy London melletti egyetemen. - És mit tanult ott? - Teológiát. A férfi tanulmányozta az arcomat. - Maga hívő? - Igen. - És miért fog üdvözülni? - kérdezte.

A válaszom természetesen bukott ki belőlem. - Mert Jézus meghalt értem.

A tiszt bólintott és a szemembe nézett. - A válasz helyes. Beléphet.

Elmosolyodtam, majd beléptem az Egyesült Államok területére.

A beszélgetés jelentőségére akkor döbbsentem rá, miközben a poggyászkiadó felé sétáltam. Az ítélet napján is ez az egy kérdés lesz a döntő: „Miért üdvözülsz?” A válasz 1Jn 5:11-13 verseiben található: *„És ez az a bizonyosság, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezeket írtam, hogy tudjátok: nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, örök életetek van.”*

Miért üdvözülsz? Üdvbizonyossággal kijelentheted: „Mert Jézus meghalt értem.” Erre hallani fogod a kedves szavakat: „A válasz helyes. Beléphetsz.”

A személyes bizonyágtétel ereje

ALAPIGE: Márk 5:1-20

IGESZAKASZOK: Márk 5:1-20; 16:1-11; Apostolok cselekedetei 4:1-20; 26:1-32

Áttekintés

A személyes bizonyágtételnek különleges ereje van. Amikor valaki befogadja Krisztust, ez drasztikusan megváltoztatja az életét, amit az emberek észrevesznek. Nem minden beszélgetés hatása azonnali. A Krisztust elfogadó drogfüggők, a kegyelem által átalakult alkoholisták, az Isten szeretete által megváltozott, önző, pénzimádó cégvezetők vagy a megtért, egykor lázadó tinédzserek történeteit nagyon felemelő hallgatni, de természetesen nem csak ilyen példák vannak a megtérésre.

Időnként előfordul, sőt, talán ez a gyakoribb, hogy a Szentlélek szelíden, lépésenként dolgozik az emberek szívében. Vannak, akik istenfélő, keresztény családban nőttek fel, és értékes a történetük, amiről ők is beszélhetnek. Talán sosem lázadtak Krisztus ellen, de nem is adták át magukat neki teljesen. Ám egy ponton megérették a Szentlélek készítését az életükben és teljesen odaszánták magukat Istennek. Bizonyágtételük éppen olyan erős, mint a sokkal drámaibb, érzelemdúsabb megtérési történetek. Egyikünk sem született kereszténynek. Jeremiás őszintén vallott erről: „Csalárdabb a szív mindennél, és romlott az, ki ismerhetné ki” (Jer 17:9, ÚRK)? Pál apostol hozzáfűzi: „mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül” (Róm 3:23, ÚRK). Mivel mindnyájan vétkeztünk és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül, ebből következik, hogy kivétel nélkül mindannyiunknak szüksége van Isten kegyelmére. A megtérés nem kiválasztott kevesek kiváltsága. Mindenkié, és mert ez tény, van történetünk, amit elmondhatunk. A te történeted nem az enyém, az én történetem pedig nem a tiéd. Akit Isten kegyelme megváltott és szeretete lenyűgözött, annak van személyes bizonyágtétele, amit megoszthat a világgal.

Kommentár

Íme egy könnyű bibliai kvizkérdés mára. Jézus kit küldött ki első misszionáriusaként? Péter volt az vagy esetleg Jakab és János? Talán Tamás, Fülöp vagy valamelyik másik tanítvány? A válasz meglephet bennünket. Egyik sem a fentebb felsoroltak közül.

Az első misszionárius, akit Krisztus kiküldött, egy korábban démonoktól megszállott férfi volt, akit a Megváltó kegyelme megszabadított és átalakított. Ennek a teljesen valószínűtlen tanúnak különleges befolyása lett a Tízvárosban, azokon a településeken, amelyek a Galileai-tengertől keletre helyezkedtek el. A megszállott reménytelen esetnek tűnt: éveken keresztül gyötörték a démonok. Rettetésben tartotta az egész régiót, félt tőle minden helyi lakos. A szíve mélyén azonban valami jobbra vágyott, és ezt a vágyakozást a pokol összes démona sem tudta kioltani belőle.

Márk evangéliuma 5. fejezetének feljegyzése szerint az őt fogságban tartó démoni erők ellenére a megszállott odaszaladt Jézushoz és leborult előtte (Mk 5:6). A Szentírás elmondja, hogy ezt a férfit egy egész légiónyi démon kínozta és tartotta rabságban. A légió „a római hadsereg legnagyobb alapegysége volt... teljes erejében körülbelül hatezer katonából állt” (*Archeological Study Bible*. Grand Rapids, MI., 2005, Zondervan Publishers, 1633. o.). Az Újszövetségben a „légió” kifejezés nagyszámú seregre utal. Jézus sosem vesztett csatát a démoni erőkkel szemben, függetlenül attól, hogy milyen nagy számban voltak jelen. Krisztus mindenható, győztes Úr. A démonok nem állhatnak ellen erős hatalmának.

Jézus szolgálata mindig teljes volt. Miután megszabadította ezt a megszállottat, a gyógyult férfi Jézus lábánál ült felöltözve és az észnél volt (Mk 5:15). Honnan szerezte a ruhákat? Valószínű, hogy a tanítványok adták oda neki a felsőruháikat. Most ott ült Jézus mellett figyelmesen, hallgatta a szavait, áhítattal szívta magába a lelki igazságokat. Fizikailag, mentálisan, érzelmileg és lelkileg is egészséges lett. Egyetlen vágya az volt, hogy követhesse Jézust. Vágyott arra, hogy ő is a Mester tanítványai közé tartozhasson.

Márk evangéliuma feljegyzi, hogy az egykori megszállott könyörgött Jézusnak, hadd szálljon be ő is a hajóba és utazhasson el velük (Mk 5:18).

Itt egy erős érzelmi töltetű szó szerepel. Ez az ember könyörgött, égett a vágytól, hogy Jézussal legyen. Így is lehetne ezt a szót fordítani: „könyörög”, „esdekel”, „nyomatékosan kérlel”. Azt jelenti, hogy érzelemtől fűtve kér valakit valamire, buzgón, kitartóan könyörög.

Jézus válasza azonban éppolyan meglepő, mint az előbb még megszállott ember állapotváltozása. Tudta, hogy a megtért, átalakult, gyógyult ördögös többit tud tenni abban a régióban, mint amit Ő és a tanítványai együttes munkával tehetnének. Ezen a pogány területen igen erős előítélet élt az emberekben Krisztussal szemben, de a maguk közül valót talán csak meghallgatták, különösen, akinek olyan híre volt, mint ennek a megszállottnak. Így készültek fel végül Krisztus egy későbbi látogatására.

Ezért mondta neki Jézus: *„Menj haza a tiedhez, és mondd el nekik, milyen nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és hogyan könyörült rajtad”* (Mk 5:19, ÚRK). A férfi azonnal cselekedett. *„El is ment, és kezdte hirdetni a Tízvárosban, milyen nagy dolgot cselekedett vele Jézus, úgy, hogy mindenki csodálkozott”* (Mk 5:20, ÚRK). Az itt használt *kerusso* szó azt jelenti, „hírül vinni”, „megjelenteni”. A rövid idő alatt, amit a korábbi megszállott Jézussal töltött, olyannyira megváltozott az élete, hogy el tudta mondani a saját történetét. Elképzelhetjük, mekkora hatással volt a bizonyágtétele a Tízvárosban lakó ezrekre, akik a gadarai területen éltek. Amikor 9-10 hónappal később Jézus visszatért, a nagyrészt pogány lakók nyitott szívvel fogadták (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 381-382. o.).

Van egy örök igazság ebben a történetben, amit nem szabad figyelmen kívül hagyni, sőt, azt se engedjük, hogy beárnyékolja a megszállott csodálatos, szenzációs és drámai megtérése, bármilyen fontos is az. Krisztus szeretne mindenkit felhasználni, aki csak hozzá jön. A megszállottnak nem volt lehetősége arra, hogy naponta időt töltsön Jézussal, mint a tanítványok, viszont övé volt a bizonyágtétevés egyik nélkülözhetetlen eleme, a megváltozott élet. Személyesen ismerte az élő Krisztust. Szívét betöltötte a Mestere iránti szeretet. Az újtestamentumi bizonyágtétevés lényege pedig pontosan ez. Ahogy Ellen White pontosan megjegyzi: „Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, mellyel bemutatathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb

saját tapasztalatunkról bizonyóságot tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl hozzá. Az Ő kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi étellel párosul, ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában” (i. m. 286-287. o.). Az újtestamentumi hívők saját, különleges egyéniségük által tettek bizonyóságot Krisztusról. Mindnyájan különböző módon találkoztak vele, de ezek a találkozások egytől egyig arra készíteték őket, hogy lelkesen beszéljenek Krisztusról, akit szerettek.

A hétfői tanulmányban, ami a „Feltámadott Krisztust hirdetni” címet viseli, arról olvashatunk, hogy a két Mária a sírnál változott meg. Utoljára akkor látták Jézust, amikor a katonák levették véres testét a keresztről. Gondoljunk csak bele, milyen gyászos pillanat volt az! Az utána következő napok fájalmát pedig lehetetlen leírni. Most is a jövő miatt aggódó, kétségbeesett szívvel jönnek a sírhoz, azon tűnődnek, hogyan fogják kicselezni a római öröket, és ki fogja elhengeríteni a követ, hogy ők bemehessenek a sírba bebalzsamozni Krisztus testét.

Megdöbbenésükre viszont a sír üres. Krisztus él! Egy angyalnak tetsző lény kijelenti: „*Nincs itt, mert feltámadt... menjetek gyorsan, mondjátok meg tanítványainak*” (Mt 28:6-7, ÚRK)! A feljegyzés így szól tovább: „*Félelemmel és nagy örömmel eltelve gyorsan elhagyták a sírt, és futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak*” (Mt 28:8, ÚRK). Miközben futnak, hogy hírül adják a történeteket, feltámadott Urunk eléjük áll: „*Üdvözöllek titeket!... Ne féljete! Menjete el, mondjátok meg az én testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem*” (Mt 28:9-10, ÚRK). Az örömhír arra való, hogy megosszuk másokkal. Azok a szívek nem maradhatnak némák, amiket betölt az Isten kegyelme és elbűvöl a szeretete.

Az Újtestamentumban újra meg újra ismétlődik a bizonyágtevés témája. Az *apostolok cselekedetei* tulajdonképpen a bizonyágtevés tetteinek a könyve. A tanítványok Krisztusról tettek bizonyóságot, akit ismertek, akivel személyes tapasztalatot szereztek. Lehetséges ilyen körülmények között hamisan tanúskodni? Tételezzük fel, hogy tanúnak idéznek be a bíróságra egy baleset vagy egy bűntény ügyében. Tegyük fel azt is, hogy nem voltál ott a helyszínen, de egy kitalált történettel akartál segí-

teni egy barátodnak. Ez esetben bebörtönözhetnek, mert hazudtál a bíróságon. A bírós és az esküdtszék csak olyan tanúkat fogad el, akik személyesen voltak jelen az eseményeknél. Igazi tanúkat akarnak, nem pedig szélhámosokat.

Ennek a generációnak a figyelmét csak az őszinte, hiteles kereszténység tudja felkelteni. Ha nem volt személyes, valódi tapasztalatunk Jézussal, akkor bizonyosságtevésünk süket fülekre fog találni. Nem beszélhetünk Krisztusról, ha nem ismerjük Őt.

Az újszövetségi hívők Krisztusról beszéltek, akit ismertek. Péter és János szavaiban a megtért szív valósága visszhangzik, amikor kijelentik: *„Mert nem tehetjük, hogy ne beszéljünk azokról, amiket láttunk és hallottunk”* (ApCsel 4:20, ÚRK). A kereszt előtt Péter ingatag, ám öntelt tanítvány volt. Krisztus keresztre feszítése és feltámadása megváltoztatta az életét. János a kereszt előtt „a mennydörgés fia” volt. Ilyen jelzöt nem aggatunk olyasvalakire, aki alázatos, szelíd, félénk. Krisztus keresztre feszítése és feltámadása után azonban János élete megváltozott. Sem Péter, sem János nem tudott csendben maradni, miután kegyelem által átalakultak. Szerették hirdetni ezt a történetet.

A bizonyosságtevés nem rólunk szól, nem arról, hogy milyen rosszak voltunk, de a Jézussal való találkozás után nagyon jók lettünk. A bizonyosságtevés Jézusról szól! Szeretetéről, kegyelméről, irgalmáról, bocsánatáról és arról, hogy örökkévaló hatalma van megmenteni. Pál apostol fáradhatatlanul tett bizonyosságot arról, mit tett érte Krisztus, de sosem összpontosított csupán csak arra, hogy ő milyen rossz volt. Sokkal inkább arról beszélt, hogy milyen jó az Isten. Tekintsük át az osztályban ApCsel 26:1-28 szakaszát! Figyeljük meg, hogyan osztja három részre Pál a bizonyosságtételét! Először arról beszél, milyen volt az élete, mielőtt megismerte Krisztust, majd arról, hogyan találkozott vele, végül arról, hogy milyen lett az élete a találkozás után.

Gyakorlati alkalmazás

Tegyük fel, csak pár percet tudunk tölteni egy barátunkkal, akivel szeretnénk megismertetni Krisztust! Mit sürítenénk egy háromperces bizonyosságtételbe, ha a barátunk épp azzal küzd, hogy higgyen-e Jézusban?

Milyen támpontokat ad Pál bizonyágtétele (Apostolok cselekedetei 26. fejezet)? A bizonyágtétel vázlata miként segít felépíteni a sajátunkat? Milyen szerepe volt az ótestamentumi írásoknak Pál bizonyágtételében?

Írjunk egy mondatot a következő kérdések mellé:

- A. Milyen volt az életem, mielőtt találkoztam Krisztussal?
- B. Az életem mely pontján találkoztam Krisztussal?
- C. Milyen változást hozott Krisztus az életembe?

Ha keresztény otthonban nőttünk fel, volt-e olyan pont az életünkben, amikor tudatosan elfogadtuk Jézust mint Urunkat és Megváltónkat? Jellemezzük azt az időszakot, amikor éreztük, hogy hatalmasan munkálkodik az életünkben!

EGY OHIÓI GYÜLEKEZET FELÉLEDÉSE

Andrew McChesney

Vince Waln pénzügyi tanácsadó, aki a Szentlélek munkájának és egy orgonának tulajdonítja egy 15 tagú, halódó gyülekezet feltámadását, azt, hogy 3 éven belül 85 tagú, élő közösséggé alakult az USA Ohio államában.

A csodák azzal kezdődtek, hogy Vince különböző kisebb közösségekben prédikált, többek között a Hamilton Hetednap Adventista Gyülekezetben is, ahová gyerekként járt. „Alig volt hallgatóság” - meséli Vince. „Az orgonán sem játszott senki. A feleségem énekelt CD-kísérettel.”

Egyik este Darla, a felesége lánybúcsúról ment haza a Hamilton gyülekezetből, és közölte férjével, hogy a lelkész távozik. „Lehetnél te a lelkészük!” - mondta neki félig viccesen. Attól kezdve Vince nem tudta elfelejteni a gondolatot. Éjszakánként is felébredt és Darla szavai csengtek a fülében. Végül elvállalta, hogy fél éven át önkéntes gyülekezeti munkásként fog segíteni a gyülekezetben. A bizottságból hatan árulták el neki utólag, hogy ezért imádkoztak. Az imák abban a két hétben hangzottak el folyamatosan, amikor ő minden éjszaka felébredt. „Ez nyilvánvalóan a Szentlélek munkája volt” - eleveníti fel Vince. Új szerepében meghívott szolgálatra egy nyugdíjas orgonistát, Jerry Taylort, hogy ő legyen a gyülekezet zenei vezetője. Jerry egy nap izgatottan hívta Vince-et, hogy Cincinattiban egy nyugdíjas közösség eladásra kínál egy orgonát, 75 000 dollárért. „Ezt nem engedhetjük meg magunknak!” - tiltakozott Vince. „5 000 is túl sok volna.” „Azért csak nézzük meg!” - biztatta Jerry.

Az idősek otthonának káplánja örült, hogy hallhat a Hamilton gyülekezetről. Kért egy kis türelmet, majd amikor visszajött, így szólt: „Beszéltem a vezetővel. Beleegyezett, hogy ingyen felajánljuk az orgonát a közösségnek. Egyetlen feltételünk van: nyissák ki az ajtót a környéken élők számára.”

A csodák folytatódtak. Kőművesek jöttek, akik olcsón elkészítették az orgonafülkét. Mérnökök segítettek abban, hogy rákössék az épületet a vízvezetékrendszerre, mert a kútvíz nem volt iható. Az új kórushoz sokan csatlakoztak, más gyülekezetekből is. Csodálatos pillanat volt, amikor az utcáról lépett be két asszony egy szombat reggelen, és bejelentették, hogy meg akarják tartani a bibliai szombatot, mert ezt olvasták a Bibliában. Nemsokára egy házaspár is megkeresztelkedett. Az emberek bevonzásának fő eszköze azonban továbbra is az orgona marad. „Folyamatosan jönnek közénk az új barátok” - számol be boldogan Vince Waln.

Jézus szemével látni az embereket

ALAPIGE: Márk 8:22-26

IGESZAKASZOK: János 4:3-34; Apostolok cselekedetei 26-28

Áttekintés

Arra összpontosít az e heti tanulmány, amelynek címe: „Jézus szemével látni az embereket”, hogy mennyire fontos a hívőknek Jézushoz vezetni másokat. Jézus nem olyannak látta az embereket, amilyenek voltak, hanem amilyené válhattak. Látta bennük, hogy lehetnek Isten országának a polgárai. Érezte bennük a vágyakozást, hogy meg akarják ismerni Istent.

Ha Jézus szemével nézünk az emberekre, akkor mindenkiben olyan személyt látunk, aki megnyerhető Krisztusnak, hiszen a saját képmására teremtette. Tekintet nélkül az életkörülményeire tudhatjuk, hogy az illető legbelül vágyik megismerni a Teremtőt. Ez igaz volt a samaritánus asszonyra, az etióp főkomornyikra, a kereszten függő latorra, a római századosra, mint ahogy sok más újszövetségi kereső emberre is. Krisztus nélkül üres az emberi szív.

Ennek az igazságnak a felismerése képessé tesz bennünket arra, hogy új, más szemszögből nézzük az embereket, akár tudatában vannak annak, hogy egy Isten alakú úr van az életükben, akár nem. Habár az egyes embereknek vannak nyilvánvaló szükségleteik, ugyanakkor él bennük egy örök vágy is, hogy megismerjék Istent. A 21. században élők is éheznek Isten ismeretét.

Isten terve az, hogy észrevegyük és megragadjuk a kínálkozó lehetőségeket, majd Jézushoz vezessük a barátainkat. Sokan nem fognak hozzá menni, ha mi nem vesszük őket oda. Régi, magát igen erősen tartó mítosz az, hogy az embereket nem érdeklik a lelki dolgok. Ha azt hisz-

szük, hogy ez nem érdekli őket, akkor észre sem vesszük az esetleg bennük meglévő érdeklődést. Jézus megnyerhetőknak látta az embereket, ők pedig reagáltak bizalmára.

Kommentár

Jézus meggyógyítja a vakot Bethesdában

Komoly jelentősége van a mai bizonyágtevésünk szempontjából annak, hogy Krisztus két részletben gyógyította meg a vakot Bethesdában. Fontos megfigyelni a gyógyítás helyszínét. Bethesda valószínűleg a Galileai-tenger északi partján feküdt, de a tudósok véleménye nem egyezik a pontos helyét illetően. A várost többször említik az evangéliumok Jeruzsálemmel és Kapernaummal együtt. Itt hívta el Jézus tanítványául Fülöpöt, Pétert és Andrást.

Jézus együttérzést tanúsított e vak férfi iránt, de az is egyértelmű, hogy mélyebb lelki tanulságot kívánt tanítványai szívébe írni. Tudatosítani akarta bennük: sok-sok szükségben lévő ember él körülöttük, akik nyitottak lesznek az evangélium iránt, ha először gondoskodnak fizikai szükségleteikről. Ilyen szűkölködő emberekkel tele volt Bethesda is.

Több fontos oka van annak, hogy Jézus két részletben gyógyította meg ezt a vak embert. Ez a gyógyítás az egyetlen az evangéliumokban, ami nem azonnali volt, és ennek a rendkívüli csodának kell, hogy legyen valami jelentősége. Először is, nyilvánvalóvá teszi Jézus együttérzését. Megtörtént már velünk, hogy egy sötét szobából a ragyogó fénybe lépünk ki? A szemünknek idő kell, hogy hozzászokjon a fényhez, ha sokáig voltunk sötétben. Ha valaki vak, arra még fokozottabban hat a fény. Jézus egyrészt azért gyógyította meg két szakaszban ezt a férfit, hogy a szeme fokozatosan szokjon hozzá a fényhez. Jézus kegyelmes. Megérti állapotunkat és szeretetteljesen végzi szolgálatát.

Miközben Isten igazságának a fényét közvetítjük a barátainknak, jól tesszük, ha szem előtt tartjuk, hogy „*az igazak ösvénye... olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig*” (Péld 4:18, ÚRK). Miként a nap sugarai is fokozatosan oszlatják a sötétséget, úgy Isten igazságának a világossága is lépésről lépésre ragyogja be elménket, míg képesek vagyunk annak teljes fényében járni.

A fény vakíthat, de meg is világosíthat. Jézus értette ezt az elvet, és a vak ember két szakaszban történő gyógyításával szemléletes példát adott tanítványainak arra, hogyan mutassák be az igazságot.

Az is lehetséges, hogy Jézus szerette volna a követőivel megértetni: mindannyiunknak szükségünk van egy második érintésre. Gyakran megesik, hogy az ember csak részben világtalan. Olyannak látjuk a körülöttünk élőket, mint „járkáló fákat”. Amikor a Szentlélek érintésére lehullnak szemünkről a hártyák, mi is tisztábban fogjuk látni azokat, akik a közelünkben vannak.

Mk 8:25 így szól: *„Azután ismét rátette a kezét annak szemére, és amikor az feltekintett, meggyógyult, és messzire is tisztán látott mindent”* (ÚRK). A *de laugos* az a görög szó, amit itt úgy fordítanak, hogy „tisztá”. Úgy is visszaadhatnánk, hogy „ragyogóan”, „teljes fényben”. Amikor Krisztus kigyógyít lelki vakságunkból, úgy látunk másokat, ahogyan Ő látja őket, szeretetének teljes fényében.

Jézus szolgál egy samaritánus asszonynak

Samárián keresztül vezetett a legrövidebb út Jeruzsálemből Galileába. A zsidók kerülték ezt az útvonalat, mivel ellenséges viszonyban álltak a samaritánusokkal. Általában a Jordán völgye hosszabb és kanyargósabb útját választották. Jn 4:4 úgy fogalmaz, hogy Jézusnak *„Samárián kellett átmennie”*. Egyébként nem volt feltétlenül szükséges, hogy átmenjen Samárián, másképp is el lehetett jutni Galileába, de Jézusnak Istentől kirendelt találkozója volt a kútnál egy samáriai asszonnal, akinek az életében ez örökre szóló változást hozott.

Jézus vágyott rá, hogy ledöntse az előítéletek válaszfalait a zsidók és a samaritánusok között. Céltudatosan törekedett arra, hogy megértesse tanítványaival: a samaritánusok nyitottak az evangéliumra. Az isteni együttérzés szemével tekintett a kétségbeesett asszonyra. Előre látta, hogy délben jön majd a kúthoz, a nap legforróbb órájában. Ez szokatlan időpont volt arra, hogy vizet húzzon valaki a kútból. A falu asszonyai a kora hajnali órákban mentek oda. Összegyűltek, beszélgettek, közben vizet merítettek a napi szükségletekhez. Egyértelmű, hogy ez az asszony kerülni akarta őket, a pletykákat, de erre nem lett volna módja, ha olyankor megy a kúthoz, amikor a többiek.

Talán szégyellte magát. Erkölcsstelen életmódja miatt számkivetett volt, ezért ha csak lehetett, elkerülte az emberekkel való találkozást. Igyekezett gyorsan felhúzni annyi vizet a kútból, amennyi szükséges a napi teendőkhez, majd hazasietett. Nagyon meglepődött, amikor a kútnál találta a galileai idegent. Még inkább megdöbben, amikor megszólította. A zsidóknak egyáltalán nem voltak közös ügyei a samaritánusokkal. Amikor Jézus szívességet kért az asszonytól, ő nem tudta visszautasítani. A Közel-Kelet kopár, száraz pusztáin még ma is úgy tartják az emberek, hogy a víz Isten ajándéka. Ha megtagadta volna a fáradt utazótól a korsó vizet, azt a Mindenható elleni támadásnak érezte volna.

Jézus szinte észrevétlenül lerombolta a köztük lévő falakat, megnyerte az asszony bizalmát, majd közvetlenül utalt mindarra, amire a leginkább vágyott: a bűntudattól való szabadulásra és az örök életre. Először azt ismerte fel Jézusban, hogy egy igaz ember, majd azt, hogy több mint vallási tanító, Isten prófétája lehet. Ahogy a Szentlélek isteni készíttetését ébresztett lelkében, érezte, hogy Jézus talán maga a Messiás (Jn 4:11, 15, 19, 26).

Izgalmában azt is elfelejtette, hogy miért ment a kúthoz. Otthagyta a víz-hordó edényt, és szaladt, ahogy csak tudott, hogy másoknak is beszéljen a Krisztussal való találkozásáról. Bizonyágtétele nyomán az egész területen lelki ébredés történt (Jn 4:39-41). Amikor a tanítványok visszaértek a kúthoz élelmiszer-beszerező körútjukról, Jézus elmondta nekik, hogy a samaritánusok nyitottak és befogadóak az evangélium iránt. A tanítványok ezt szinte hihetetlennek tartották. Minden nemzedék számára időszerű az, amit Krisztus tanítani akart nekik. Isten váratlan helyeken munkálkodik. Tartsuk nyitva a szemünket, és akkor észre fogjuk venni a Szentlélek gondviselészerű munkáját azok életében, akikről nem is gondolnánk, hogy befogadják az evangéliumot (Jn 4:35-38)!

Illusztráció: áfonyaszüret és lélekmentés

Egy éjszaka Ellen G. White-nak volt egy álma a szüretelésről és a lélekmentésről. Fiatalok népes csoportjával indult áfonyát szedni. Lovaskocsival mentek, vitték a kosaraikat is. A mező, ahová érkeztek, tele volt áfonyabokrokkal. A sokak számára ismert feketeáfonyán kívül van még tőzegáfonya is, ami lehet kék vagy piros színű. Ez is egészséges, telis-tele antioxidánsokkal. Ellen White észrevette az áfonyától roskado-

zó bokrokat a lovaskocsi közelében, és elkezdte szedni a termést. Hamar meg is töltött két kosarat. A többiek szétszóródtak, és később üres kosarakkal jöttek vissza. Azt mondta nekik, hogy miközben a kocstól távol keresték az áfonyát, ott volt a temérdek bokor éppen előttük, csak ki kellett volna nyitni a szemüket.

Gyakorlati alkalmazás

Kezdjük ott, ahol vagyunk!

Jézus arra biztatta a tanítványait, hogy ott kezdjék hirdetni az evangéliumot, ahol éppen vannak. Ne máshol kezdjük mi sem, hanem ott, ahol vagyunk! A tanítványoknak először Jeruzsálemben, Júdeában és Samáriában kellett hirdetniük az evangéliumot, majd azután a föld távolabbi részein. Mindenütt ott vannak körülöttünk az emberek, akik keresik a békességet és az életcélt, amit csak Krisztus adhat meg. Megváltónk arra kér, hogy az Ő szeretetével forduljunk a családunk, a szomszédságunk, a munkatársaink felé. András a saját családjában kezdte a munkát, és beszélt az evangéliumról a testvérének, Péternek. Összebarátkozott egy kisleánnyal, aki olyannyira a bizalmába fogadta, hogy felajánlotta Jézusnak az egész ebédjét. Jézus kezében a kevés is sok, a kicsi is jelentőségteljes lesz. Ő ötezer embert vendégelt meg a galileai domboldalon öt kenyérből és két halból. András nem volt olyan társaságkedvelő, mint Péter. Nem bírt olyan vezetői kvalitásokkal sem, de jó kapcsolatteremtő volt. Ahányszor csak olvasunk róla, mindig úgy látjuk őt, mint aki éppen bemutatja valakinek Jézust.

Az evangéliumok tele vannak olyan történetekkel, amikor Jézus egyszerre egy személynek mutatta be Isten szeretetét. Egy írástudó, egy római adószedő, egy kánaáni asszony, egy zsidó vallási vezető, egy fiatal tolvaj... mind-mind tapasztalták szeretetteljes érintését. Átalakította őket a Megváltó kegyelme. Gondoljuk át, hogy a hatáskörünkben kinek mutathatjuk be Isten szeretetét! Családtagjaink vagy barátaink közül ki lenne a leginkább elfogadó? Kezdjük helyben! Kérjük Istent, adjon valamiféle megérezést azzal kapcsolatban, hogy ki az, aki most keresi Őt. Meglepidünk majd, hogyan nyit ajtót számunkra, hogy bemutathassuk szeretetét mindazoknak, akiktől sosem gondoltuk volna, hogy nyitottak vagy befogadók lesznek.

EGY FÜLÖP-SZIGETI CSALÁD ÁTALAKULÁSA

Steven Dragoo

Egy magányos könyvevangélista járta a Fülöp-szigeteken Butuan város poros utcáit. Egész nap dolgozott, de még nem adott el semmit. Ez volt az egyetlen bevételi forrása, úgyhogy nagyon elkeseredett. Eltökélte azonban, hogy még egy ajtón bekopog. A következő háznál imádkozott, majd kopogott az ajtón.

Egy törekeny, csillogó szemű asszony üdvözölte a fáradt utazót. Mosolygott. A férfi elmondta, mi járatban van, az asszony láthatta a szeméből és hallhatta a hangjából, milyen őszintén beszél Istenről. A nő keresztény volt, de évek óta tékozló utakon járt. Amikor a családja nehéz anyagi helyzetbe került, megint vágyakozni kezdett Krisztus után. A zsebe azonban mindig üres volt. Tíz gyermeket nevelt, és éppen hármas ikreket várt. De tudta, hogy a könyvevangélista által ajánlott könyvet, *A nagy küzdelmet* meg kell vennie, és másokkal is meg kell osztania. Habozás nélkül megvásárolta, holott nem volt miből.

Több mint 50 év telt el azóta, de annak az egy könyvnek a hatása még mindig érezhető. Az asszony, Epefania Ty, minden gyermekét Krisztushoz vezette. Hitte, amit Ellen White ír a *Bizonyságtételek* 6. kötetének 429. oldalán: „Krisztusért végzett munkánkat otthon, a családjunkban kell kezdenünk... Nincs ennél fontosabb misszióterület.”

Egyik fia, Florente Ty lelkész lett, és jelenleg a Fülöp-szigeteki Hetednap Adventista Könyvkiadó igazgatója. A többiek diakónusok, presbiterek és tanárok adventista gyülekezetekben és iskolákban. Szinte mindegyikük a Mountain View Egyetemen végzett. Aki éppen végzett, az segítette a sorban utána következő testvérét. Ennek a nőnek az egyik lányát, Dorkast vettem feleségül, aki adventista iskolában tanít. Nem sokkal azelőtt, hogy megismertem volna, az édesanya agyvérzést kapott. Nem tudott beszélni, nem látott és ágyhoz volt kötve. Próbált megszólítani, de nem sikerült, ám valójában már szólt a szívemhez azáltal, hogy sok évvel korábban válaszolt a Szentlélek készítésére. 89 éves korában halt meg, 2013 augusztusában. Több tucat ember tért meg Krisztushoz annak a magányos könyvárusnak, a csodálatos könyvnek és a Szentlélek hangjára válaszoló asszonynak köszönhetően. Tudom, az Úr által kijelölt napon majd találkozom vele.

Az ima ereje - közbenjáró imádság

ALAPIGE: 1János 5:14-16

IGESZAKASZOK: Dániel 10:10-14; Zsidók 7:25; Jelenések 12:17

Áttekintés

A jó és rossz között zajló küzdelemben hatalmas fegyver a közbenjárói ima (Jel 12:7-9; 2Kor 10:4-5). Az ima nem valami kegyes frázis, ami felmelegíti a lelket. Ellen White így fogalmaz: „Szívünket feltárni Istennek mint barátunknak, ez az ima” (*Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 69. o.). Amikor imádkozunk, elmondjuk Istennek örömeinket, bánatainkat, harcainkat és győzelmeinket, álmainkat és csalódásainkat. Imában a legmélyebb szinten tudunk hozzá kapcsolódni. A közbenjárás által pedig részt veszünk a lelki küzdelemben, küzdünk a Mindenhatóval együtt azoknak az embereknek az üdvösségéért, akikkel törődünk, akiket a szívünkön hordozunk.

Isten mindent megtesz az emberek eléréséért az imáink nélkül is, de kegyelme folytán sosem fog erőszakkal beavatkozni szabad akaratukkal meghozott döntéseikbe. Imáink hozhatják a változást, mert vannak alapelvek a jó és rossz közötti küzdelemben. A világegyetem egyik örök törvénye az, hogy Isten minden embert megajándékozott a szabad döntés jogával. A pokol összes démona sem tud rákényszeríteni bennünket a bűnre, viszont a menny összes angyala sem kényszerít soha a jóra. Isten önként korlátozza magát - a mi döntéseink alapján. Nem használ kényszert ahhoz, hogy a szolgálatára motiváljon bennünket.

Amikor valakiért imádkozunk, az megnyitja a szívünket a mennyei befolyás előtt. Isten bölcsességet és értelmet ad, hogy elérjük az illető személyt. Ráadásul imáink megnyitják a lehetőségek ajtajait Isten számára, hogy hatalmasabban munkálkodjon mások életében. Tiszteli a szabad akaratunkat, és rajtunk keresztül árasztja ki Szentlelkét, hogy az embe-

rek vonzódjanak országához. Kiárasztja a mennyei erőt érdekükben. Imáink lesznek azok a csatornák, amelyeket felhasznál, hogy örök életre szóló, erőteljes befolyást árásson másokra.

Kommentár

A közbenjárói ima témájában az egyik legerőteljesebb szakasz 1Jn 5:14-16. Bizonyossággal kezdődik, hogy Isten meghallgatja imáinkat. *„Ez az a bizodalom, amellyel iránta vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket”* (1Jn 5:14, ÚRK). A „bizodalom” szó itt erős bizonyosságot jelent, a biztonságérzet gondolatát közvetíti. A bizonyosság, a bizodalom a kétely és a bizonytalanság ellentéte. Arra utal, hogy bízunk Istenben, aki válaszol az imáinkra. Istennek ez az ígérete azonban nem feltétel nélküli. Amikor akaratunkat az övé szelidíti és egy lesz azzal, akkor teljes bizonyosságunk lehet abban, hogy meghallgat bennünket. A bűnbocsánat például mindig egyezik Isten akaratával. Az is mindig az Ő akarata, hogy győzelmet adjon a gonosz hatalma felett. Továbbá az üdvösség ajándékát szeretné adni nekünk, és Igéjének ismeretére kívánja vezetni azokat, akikért imádkozunk.

Hit által fogadjuk el, hogy Isten ígéretei igazak. Hit által bízunk abban, hogy válaszolni fog imáinkra. Hit által fogadjuk el, hogy a számunkra láthatatlan, és persze nem egészen érthető módszerekkel dolgozik azok megmentéséért, akikért imádkozunk. 1Jn 5:16 verse világít rá a leginkább arra, hogy mi is történik, amikor imádkozunk. Félrehúzza a függönyt és bepillantást enged Isten mindenható tevékenységébe, amit imáink által végez. *„Ha valaki látja, hogy testvére vétkezik, de az nem halálos bűn, imádkozzék, és Isten életet ad annak, aki nem halálos bűnt követett el”* (ÚRK). János itt kétféle bűnt említ meg - olyan bűnt, ami halálhoz vezet, továbbá olyan bűnöket, amelyek nem vezetnek halálhoz.

A legtöbb bibliakutató egyetért abban, hogy a halálos bűn a megbocsátathatlan bűnt jelenti. János nem biztat arra, hogy az ilyen bűnösért imádkozzunk. Arra azonban igenis bátorít, hogy imádkozzunk azokért az emberekért, akik nem követték el a megbocsátathatlan bűnt. Miközben mi a megmentésükért könyörgünk Istenhez, Ő *„életet ad annak, aki nem halálos bűnt követett el”*.

Az eredeti szöveg pontosan azt mondja, hogy Isten másokért ad életet az imádkozónak, a közbenjárónak. Mit jelent ez? *A Hetednap Adventista Bibliakommentár* így ír erről: „Krisztus életet ad az imádkozó kereszténynek, hogy adja tovább azoknak a bűnösöknek, akik még nem keményítették meg végleg a szívüket... A kereszténynek nincs ereje, ha csak Megváltójától nem kapja, tehát végeredményben Krisztus az, aki az életet adja, bár a közbenjárói imádság lehet az eszköz, amelyen keresztül ez az élet továbbárad” (7. köt. 678. o.). Az imáink lesznek azok a csatornák, amelyeken keresztül Isten élete árad ki az üdvösségre vágyó emberek szívébe.

A Szentlélek ihletése alatt Ellen G. White két figyelemre méltó kijelentésben összegzi a közbenjárói imádság hatékonyságát: „Isten tervét képezi az is, hogy a hittel elmondott imáinkra válaszként megadja azt, amit kérés nélkül nem árasztott volna reánk” (*A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 467. o.).

„Szolgáló angyalok várakoznak a trónnál, hogy azonnal engedelmeskedve Jézus Krisztus parancsának, választ hozzanak a komoly, élő hittel felajánlott imákra” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 357-358. o.).

Amikor imáink felszállnak Isten trónjához, Jézus mennyei angyalokat bíz meg, hogy azonnal induljanak a földre. Erővel ruházza fel őket, hogy verjék vissza a pokol erőit, amelyek küzdenek azok elméjéért, akikért közbenjárunk. Az egyénnek szabad akarata van Krisztust vagy Sátánt választani. Imáinkkal nem kényszerítjük vagy manipuláljuk senkinek az akaratát, ezek a legjobb lehetőséget teremtik meg az ember számára, és a legnagyobb kiváltságot adják meg neki: az örök élet lehetőségét.

Jézus imaélete

Az evangéliumok elég részletesen beszámolnak Jézus imaéletéről. Megváltónk életének egy oldala, amit egészen határozott vonalakkal ábrázol a Szentírás, az az idő, amit Istennel töltött egyedül, imában. Lukács így ír erről: „Ő pedig félrevonult a pusztába, és imádkozott” (Lk 5:16; ÚRK). A 9. fejezetben pedig hozzáfűzi: „Egyszer, amikor magában imádkozott...” (Lk 9:18). Máté több esetben is megjegyzi, hogy Jézus elvonult a tömegtől imádkozni. Így tett élete leghevesebb próbájában is.

A világ sorsa forgott kockán. Erőért könyörgött az Atyához a Gecsemáné kertjében, hogy szembe tudjon nézni az előtte álló, felmérhetetlen kihívással (Mt 26:36-39).

Márk evangéliuma Jézus imaéletének pontos leírásával kezdődik. Kapernaumban egy kimerítő tevékenységgel telt szombat után, „kora reggel, még szürkületben fölkel, kiment, és egy puszta helyre ment, ahol imádkozott” (Mk 1:35, ÚRK). Három fontos szempontot kell megjegyeznünk Jézus imaéletével kapcsolatosan. Először, volt egy meghatározott időkerete, amit imával töltött. Gyakran felkelt nagyon korán reggel, hogy még csöndben, zavartalan egyedülletben legyen ideje az Atyával való beszélgetésre. Másodszor, volt helye is az imához. Jézusnak megvoltak a kedvenc helyei, ahol beszélgethetett Atyjával, távol a zajos tömegtől, ami általában körbevette és szorította Őt. Harmadszor, Jézus titkos imái nem feltétlenül voltak csöndes imák. A Gecsemáné kertjében - *Máté evangéliumának* feljegyzése szerint - Jézus háromszor borult arca és könyörgött (Mt 26:39, 42, 44). A zsidókhöz írt levél pedig feljegyzi, hogy „az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott istenfélméért” (Zsid 5:7, ÚRK).

Egy alkalommal a tanítványok hallották Krisztust imádkozni, és annyira megindította őket személyes, bensőséges imája, hogy kérlelni kezdték: tanítsa meg őket is imádkozni (Lk 11:1). Ellen G. White hozzáfűzi: „Tanuljunk meg imádkozni hangosan ott, ahol csak Isten hall minket” (*Our High Calling*. 130. o.)! Egyesek azért félnek fennhangon imádkozni, mert úgy gondolják, Sátán meghallja őket és megtudja, miért is könyörögnek. Úgy érvelnek, hogy mivel Sátán nem tud olvasni a gondolatainkban, ezért jobb, ha magunkban imádkozunk. Természetesen helyénvaló, ha magunkban imádkozunk, de igazi kihívás ilyenkor, hogy a gondolataink ne kalandozzanak el.

Van valami különleges tehát abban, hogy hangosan imádkozunk, hiszen ez segít összpontosítani. Amikor van időnk imádkozni, és ott tesszük ezt, ahol zavartalanul kiönthetjük lelkünket Istennek, akkor imaéletünk sokkal tartalmasabbá válik. Nem kell amiatt aggódnunk, hogy Sátán hallja az imáinkat, mert „a buzgó ima hallatán Sátán egész serege reszketni kezd” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 346. o.).

Amikor komolyan könyörgünk másokért, imáink Krisztusnak, hatalmas Közbenjárónak az imáival együtt szállnak fel Isten trónjához. Ő pedig azonnal mozgósítja a menny minden eszközét, hogy a jó irányába befolyásolja azokat a személyeket, akikért imádkozunk. Jézus név szerint imádkozott Péterért. Imádkozott azért, hogy Péter mély megtérést tapasztaljon. Imáira válaszul az apostolból hatalmas prédikátor lett pünkösdkor.

Pál apostol is név szerint imádkozott az efezusi, kolossébeli és filippibeli gyülekezetekért. Azokért is gyakran fohászkodott név szerint, akik társai voltak az evangéliumhirdetésben, a szívén viselte a sorsukat. Közbenjárt azokért, akikkel együtt dolgozott, és azokért is, akikért munkálkodott.

Vitán felül áll, hogy Dániel az Ótestamentum legnagyobb alakjai közé tartozik. Izraelért való közbenjárását *Dániel próféta könyve* 9. és 10. fejezete egyaránt feljegyzi. Szívből jövő imái a közbenjárás erejének szép példái a mai gyülekezetek számára is. A Szentírásban mindenütt azt találjuk, hogy a közbenjárói ima biblikus, erő van benne. Részét képezi Isten tervének, hogy átalakítsa életünket és elérjük az elveszetteket.

Gyakorlati alkalmazás

Szeretnénk, ha sokkal elevebb imaéletünk lenne? Szeretnénk erőteljes közbenjárókká válni Istenért? Íme néhány gyakorlati lépés, amit követhetünk:

1. Különítsünk el egy konkrét időszakot és helyet arra, hogy Istenhez könyörögjünk mások üdvösségéért!
2. Kérjük Istent, hogy hozzon eléink neveket, akikért imádkoznunk kell! Töltsünk időt azzal, hogy átgondoljuk, kinek van szüksége imáinkra a hatáskörünkön belül! A Szentlélek meg fogja mutatni, ki az, aki nagy lelki küzdelmeken megy át, és kinek van szüksége leginkább az imáinkra az adott napon.
3. Készítsünk listát azokról, akikért úgy érezzük, hogy könyörögnünk kell! Kövessük Jézus példáját, és imádkozzunk értük fennhangon!
4. Miközben Istent keressük imában, kérjünk meg másokat is, hogy csatlakozzanak hozzánk a közbenjárásban mindennap egy adott

időpontban! Jézus magával hívta Pétert, Jakabot és Jánost a belső körébe, hogy buzgón imádkozzanak. Ha másokkal együtt imádkozunk, az hatékony módszer arra, hogy összpontosítani tudjunk az imára. Mt 18:18-19 szerint, amikor ketten vagy hárman együtt imádkoznak, Isten meghallgatja őket, és rájuk árasztja különlegesen gazdag áldását. A *Bizonyságtételek* 7. kötetében Ellen G. White feltesz egy igazán elgondolkodtató kérdést: „Miért nem éreznek a hívők mélyebb, komolyabb aggodalmat azok iránt, akik Krisztustól távol vannak? Miért ne találkoznának kettesével vagy hármasával, hogy könyörögjenek Istenhez azoknak az üdvösségéért, akiket az Atya a szívükre helyez” (21. o.)?

Miért ne különítenénk el minden héten néhány percet a szombatiskolában arra, hogy imádkozzunk azokért, akik nem jönnek a szombatiskolába vagy a gyülekezetbe?! Figyeljük meg, hogy mit tesz Isten!

EGY HŰSÉGES KATONA LENGYELORSZÁGBAN

Slawomir Pacek

Amikor a lengyel hadsereg lecserélte a régi MiG-21-eseket újabb gépekre, megnyílt számomra a lehetőség, hogy új területen dolgozzak. Egy hat hónapos intenzív képzést végeztem el, hogy repülésirányítóként dolgozhassak. Megkaptam az oklevelet, de a személyes alkalmatlannak nyilvánított, mert nem elég jó a látásom. Kétségbeestem és imádkozni kezdtem. „Miért, Istenem?”

Végül alkalmi munkákat vállaltam a katonai bázison. Szabadidőmben a Bibliát olvastam. Egyre nőtt bennem a vágy, hogy jobban megismerjem Istent. Otthon a feleségem, Aneta is elkezdte velem olvasni a Bibliát. Észrevettük, hogy néhány szakasz tanítása nem egyezik a saját egyházunkban tanultakkal. Egy szombaton úgy döntöttünk, hogy elmegyünk az adventista gyülekezetbe. Elhatároztuk, hogy azonnal eljövünk, ha olyasmit hallunk, ami ellentétes a Bibliával. Sosem jöttünk el.

Miután bibliórakat vettem, úgy gondoltam, távoznom kell a seregből, mert ott nem tudom megtartani a szombatot. Nem így lett. A kollégáimmal könnyű volt elcserélni a szombati műszakokat. Pár év múlva felajánlottak egy vezetői pozíciót egy mobil radaregységénél. Nyíltan beszéltem a parancsnokkal arról, hogy hitem szerint már régóta szombatot ünneplek. A parancsnok meglepődött. „Miért nem mondtad nekem, hogy a barátaiddal műszakot cseréltek? - kérdezte. - Amíg én vagyok a felettesed, minden szombatod szabad lesz!” Ahogy terjedtek a hírek a hitemről, a katonák hozzám fordultak minden lelki témájú kérdésükkel. A hitem hatása azonban csak akkor vált nyilvánvalóvá számomra, amikor 29 év munka után nyugdíjba vonultam a hadseregből. Egy parancsnok személyes beszélgetésre hívott be az irodájába. „Elkezdtem olvasni a Bibliát - mondta. - Volna néhány kérdésed hozzád.”

Visszatekintve már értem, miért nem engedte Isten, hogy repülésirányító legyek. Ha megkaptam volna azt a munkát, nem lett volna időm a Biblia tanulmányozására. Nem tudtam volna a szombatot sem megtartani, sem ilyen sok katonának beszélni a hitemről. Nem minden alakult az én terveim szerint, de Isten útjai a lehető legjobbak!

Bizonyágtétel a Lélek erejével

ALAPIGE: *Apostolok cselekedetei 4:31*

IGESZAKASZOK: *János 15:26-27; 16:8; Apostolok cselekedetei 2:41-42; 16:6-33; 17:33-34; 2Péter 1:21*

Áttekintés

A misszió elsősorban Isten munkája, mi pedig együttműködünk vele, amikor bizonyágot teszünk az elveszetteknek a Szentlélekkel együtt, illetve az Ő erejével. A Szentlélek ereje és vezetése nélkül bizonyágtévő erőfeszítéseink hatástalanok. Talán képesek vagyunk arra, hogy meggyőzzünk valakit bizonyos bibliai igazságokról, de kevés változás történhet anélkül, hogy a Szentlélek alapos munkát végezze az életükben. Talán változtatnak a hitelveiken, de a szívük ugyanolyan marad. Külsőségekben esetleg igazodnak az igazsághoz, de nem megy végbe életet átalakító változás Krisztus hasonlatosságára, amit csak a Szentlélek tud megvalósítani.

Az e heti tanulmányban a Szentlélek szerepét fogjuk tanulmányozni a bizonyágtévésben, valamint azt, hogy milyen hatalmas ereje van arra, hogy megváltoztassa az életünket. Tanulmányunk külön elemzi *Az apostolok cselekedeteiben* feljegyzett példákat, amelyek bemutatják a Szentlélek figyelemre méltó munkáját a nem hívók életében. Ezek az emberek különböző kulturális háttérből jöttek. Élettapasztalataik is különbözőek voltak. Egyesek tanultak, mások tanulatlanok voltak. Némelyek gazdagok, mások szegények. Egyesek zsidók, mások pogányok. Különböző kontinenseken éltek és másképp látták a világot, a Szentlélek mégis mindnyájukra hatott. Ő nem személyválogató, képes átalakítani bárkit, aki nyitott a befolyására. Az e heti téma fő célja bemutatni: ha együttműködünk a Szentlélekkel, akkor tanúi leszünk kegyelme csodatévő erejének.

Kommentár

Az Újszövetségben a Szentlélek szolgálatával kapcsolatos elsődleges részek Jézus beszédét idézik fel (János 14-16. fejezetei). A Szentlélek a Segítőnk, a Vigasztalónk, aki mellettünk áll, erőt ad a bizonyoságtévéshez, vezeti a szavainkat, erőteljessé teszi Krisztusért végzett szolgálatainkat. A bizonyoságtévés sosem rólunk szól, hanem mindig Jézusról. A Szentlélek szolgálatának célja, hogy bizonyoságot tegyen Jézusról. Urunk világosan kijelentette: „Amikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő majd bizonyoságot tesz rólam. De ti is bizonyoságot tesztek, mert kezdettől fogva velem voltatok” (Jn 15:26-27).

Figyeljük meg, hogy a Szentlélek tesz bizonyoságot, ugyanakkor mi is. A bibliamagyarázó Matthew Henry kijelenti: „A Lélek munkája nem az, hogy helyettesítsen bennünket, hanem hogy bevonjon és bátorítson” (*Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible*. Peabody, MA., 1991, Hendrickson Publishers Marketing LLC, 5. köt. 915. o.). A mi dolgunk együttműködni a Szentlélekkel abban, hogy Jézushoz és igazságához vezessük az embereket. A Szentlélek munkája meggyőzni és megtérésre vezetni az embereket, továbbá az is, hogy kijelentse az igazságot. Ő ébreszt vágyat a szívünkben a jó cselekvésére, valamint erőt ad, hogy tudjunk dönteni a jó mellett.

Az egyház robbanásszerű növekedése Az apostolok cselekedeteiben

Amikor Jézus azt mondta tanítványainak, hogy a Szentlélek ereje leszáll rájuk és tanúi lesznek „a föld legvégső határáig” (ApCsel 1:8), ők bizonyára erősen törték a fejüket, hogyan lehetséges mindez. Miként tudna hatást gyakorolni az egész világra egy maroknyi hívó csoport? Hogyan tudnák valaha is teljesíteni Krisztus parancsát, hogy „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” (Mk 16:15)? Hívók egy maroknyi csoportja voltak, nagyrészt tanulatlan emberek, akiknek kevés eszköz állt rendelkezésére, ugyanakkor a feladat hatalmas volt. Egyesek azt mondanák: lehetetlen küldetés. Ám ők megértették, hogy a Szentlélek hatalma által „Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1:37, ÚRK).

Imádkoztak. Keresték Istent. Megvallották bűneiket. Megtértek önző magatartásukból. A köztük lévő válaszfalak leomlottak. Közelebb kerül-

tek Istenhez és egymáshoz. A felházban töltött tíz nap alatt az életük megváltozott. Most már készen álltak a Szentlélek kitöltetésére, és pünkösdkor az Úr bőségesen árasztotta rájuk Lelkét. Háromezer ember tért meg egyetlen nap alatt. Az *apostolok cselekedetei* 4. fejezete szerint még további ezrek jutottak hitre. E viszonylag rövid idő alatt az újtestamentumi egyház robbanásszerű növekedésnek indult.

ApCsel 4:31-33 verseiben rövid bepillantást kapunk a korai hívők épülő lelki tapasztalatába és az egyház folyamatos szolgálatába. *„Miután könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összejöttetek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten igéjét bátran hirdettétek”* (ApCsel 4:31, ÚRK). Figyeljünk meg három tényt itt! Imádkoztak. Beteltek Szentlélekkel. Az ima tűzpróbájában edzett bizonyossággal hirdették Isten Igéjét.

ApCsel 4:33 hozzáfűzi: *„Az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon”* (ÚRK). A bizonyosságot tenni görög kifejezésben az *apodidomi* szó szerint azt jelenti: „odaadni, ami mást megillet”. Miután kegyelme megmentette őket, szeretete pedig átalakította, a tanítványok erős belső késztetést éreztek arra, hogy beszéljenek a hitükről. Nem maradhattak csöndben.

Az ApCsel 4:33 verséhez fűzött megjegyzésben ezt találjuk a *Hetednap Adventista Bibliakommentárban*: *„Az apostolok nem saját erejükből tettek bizonyosságot, hanem azzal, ami soha nem származhatott volna belőlük: Isten Lelkének megelevenítő erejével”* (6. köt. 173. o.). A Szentlélek az, aki erővel tölti be az őszinte, hiteles bizonyágtevőt, és az üzenetet hatékonyan teszi azok szívében, akik még nem jutottak hitre. Az újtestamentumi bizonyágtevők átlépték a kulturális korlátokat. A bennük élő tűz késztette őket, hogy földrészeket szeljenek át, városokba és falvakba látogassanak el, kopár pusztákon küzdjék keresztül magukat, viharos tengereken hanykolódjanak, meredek hegyi ösvényeken kaptassanak felfelé.

A Szentlélekkel betöltekezve ezek az újszövetségi hívők gyülekezeteket alapítottak (ApCsel 9:31), áttörtek szociális beidegződéseken, kulturális szokásokon (*Apostolok cselekedetei* 10-15. fejezet) és megalapozták az evangélium üzenetét az emberek szívében a Földközi-tenger vidékén. A Szentlélek különleges módon vezette őket a hit útján, aminek az lett az eredménye, hogy tízezrek fogadták el Jézus Krisztust.

A Szentlélek ajtókat nyit és zár

Vannak esetek, amikor a Szentlélek csak azért zár be egy ajtót, hogy kinyisson egy másikat. Ezt Pál apostol élete is szemlélteti. Második miszsiós útján őt és a társait „a Szentlélek visszatartotta..., hogy az igét Ázsiában hirdessék” (ApCsel 16:6, ÚRK).

Az apostol és miszsiós csoportja nem látta egészen világosan, hogy hová vezetí őket Isten. Ázsián keresztül utaztak, és azt tervezték, hogy Bitíniában fogják hirdetni az evangéliumot, de „Jézus Lelke nem engedte őket” (ApCsel 16:7). Pál indítéka kizárólag az volt, hogy Krisztust szolgálja és hirdesse az evangéliumot, de az ajtók mindenfelől bezárultak előtte. Azután csodálatos módon álmot látott: „egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérte őt: Jöjj át Macedóniába, és segíts nekünk” (ApCsel 16:9, ÚRK)! Isten tehát ebben az esetben azért zárta be Ázsiában bizonyos földrajzi területek kapuit, mert egy egész kontinens nyitott volt az evangélium előtt. Amikor a Szentlélek bezár egy ajtót, kinyit egy másikat.

Isten a nyitott ajtók Istene. A Szentlélek egyik feladata pedig, hogy kinyissa az emberek szívét az evangélium számára. Ő győzi meg a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében. Ugyanaz a Szentlélek, aki nyitottá tette Lídiának, egy rabszolgánynak, a római börtönőrnek, egy római bírónak, a zsinagóga elöljárójának, Kriszpusznak, valamint Dioniziosznak a szívét, ma is megnyitja az emberek szívét és elméjét az evangélium előtt. A Szentlélek, aki felkészítette Pál bizonyágtételére a római fennhatóság alatt lévő közösséget, Filippit, ma is készíti a közösségeket. Ő, aki Pál előtt ment Thesszalonikába, a kétkezi munkások lakta városba, előtünk is járt már, hogy elkészítse az utat a nyilvános előadásorozatok számára. A művelt athéni polgárok és a hanyatlóban lévő Korinthus lakói szívében is munkálkodott, és jelenleg is dolgozik világvárosainkban, hogy befogadóvá tegye az embereket az evangélium előtt.

A letűnt korokban tevékeny Szentlélek ma is munkálkodik. Most is van hatalma Isten Igéjének, átalakítja az emberek életét a Szentlélek által. Péter apostol kihangsúlyozza a Biblia megírásáról, hogy „a Szentlélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei” (2Pt 1:21). A Biblia íróit ihlető Szentlélek ma is munkálkodik Isten Igéjén keresztül, hogy megváltoztassa az emberek gondolkodásmódját és életét, miközben mi átadjuk nekik az

üzenetet. Az újtestamentumi bizonyosságtevőknek az adott erőt, hogy a Szentlélek hatalma munkálkodott Isten Igéje által. Az apostolok hirdették és tanulmányozták az Igét. A Szentlélek pedig a Szentírással táplálkozó, Lélekkel teljes férfiak és nők által munkálkodott.

Gyakorlati alkalmazás

Hallottam egy történetet, miszerint egy házaspár rendelt egy új hűtőszekrényt. Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben van, amikor a szerelő beüzemelte az új háztartási gépet. Telerakták a hűtőt élelemmel, majd elutaztak egy kéthetes vakációra. Amikor hazaértek és kinyitották a hűtő ajtaját, szörnyű bűz csapta meg az orrukat. A gyümölcsök és a zöldségek tönkrementek, a többi étel is megpenészedett. Rájöttek, hogy amíg távol voltak, áramkimaradás történt. A sok ételt ki kellett dobni. Ha az áramellátás megszűnik, az étel megromlik. Hasonlóképpen ha a Szentlélek ereje nem árad tovább az életünkből másokra, nemcsak hatástalan lesz a bizonyoságtételünk, hanem még rombolunk is. Nem tudjuk segíteni a Szentlélek gyümölcseinek megjelenését azok életében, akik nem hisznek, ha a saját életünkben sem terem, mert „kihúztuk a csatlakozót”, ami Istenhez kapcsol, és így az áramellátás megszűnt.

Gondolkodjunk el az alábbi kérdéseken:

1. Valóban kapcsolódunk minden erő Forrásához? Mit jelent betölteni a Szentlélekkel?
2. Vannak falak és/vagy korlátok köztünk és mások között, amelyek akadályozzák a bizonyoságtévést?
3. Előfordult már, hogy a saját erőnkől próbáltunk meg bizonyoságot tenni, nem pedig a Szentlélek ereje által?
4. Hogyan viszonyulunk a bizonyoságtévéshez? Hisszük, hogy a Szentlélek kinyitja a lehetőségek kapuit a lakókörnyezetünkben? Észrevesszük, hogy rendszeresen kapukat tár előttünk, amikor emberekkel találkozunk?
5. Álljunk meg egy pillanatra és imádkozzunk lehetőségekért, hogy bemutathassuk Isten szeretetét és igazságát ismerőseinknek, barátainknak!

NÉGY ÁLOM EGYMÁS UTÁN

Andrew McChesney

Abraham Keita a nyugat-afrikai Guineában él, Bufában. Az első álmát akkor kapta, amikor felállt szokásos imája után az imamatracáról hajnali három órakor.

„Elmúltam negyven éves, és nincs feleségem, gyerekeim, munkám és pénzem sem” – imádkozott Abraham. „Kérlek, segíts! Szeretném, ha profétává tennél, aki általad tud beszélni másoknak.” Imája közben elkezdett fújni a szél. Gyengének érezte magát, elaludt a matracon. Hirtelen valaki megbökte és ezt súgta neki: „Fiam, menj be, aludj az ágyadban!”

Pár perccel később az ágyában aludt és álmodott. Álmában odalépett hozzá valaki, akinek olyan volt a szeme, mint a tűzláng. Abraham azt hitte, megtámadja az idegen, ezért rémülten kérdezte: „Ki vagy te?” „Én vagyok Jézus Krisztus” – válaszolta a férfi. Másnap újabb álma volt, ismét ezt a férfit látta. Ezúttal ketten sétáltak egy magas, hegyi ösvényen. Harmadik nap azt álmodta, hogy Jézus munkásokat toboroz. Abraham látta Jézust egy asztalnál, amint neveket ír egy lapra. A negyedik éjjelen újra Jézust pillantotta meg álmában, aki az Atlanti-óceán vízében állt. A tekintetük találkozott.

Három év telt el. Abraham Guinea fővárosába, Conakryba költözött, ahol egy építkezésen dolgozott. Egy nap találkozott Tranquelle Fassinadounóval, aki globális missziós úttörő. Beszélgetni kezdtek. A misszionárius meghívta őt a gyülekezetbe. Abraham eleinte tiltakozott, mondván, hogy ő más vallású, másrészt nem is érti, hogy ott mit beszélnek. Otthon azonban eszébe jutottak az álmai Jézusról. Elment hát a globális missziós úttörők által alapított gyülekezetbe, ahol örömmel fogadták, és tetszett neki, amit ott hallott. Attól kezdve minden szombaton visszatért a gyülekezetbe, majd átadta a szívét Jézusnak. Ma Abraham a Hetednap Adventista Egyház guineai székhelyének a portása és a szomszédságban lévő iskola gondnoka. „Az álmaim vezettek el Jézushoz – mondja Abraham. – Most vele járok, pontosan úgy, mint az álmaimban.”

Korlátlan lehetőségek

ALAPIGE: 1Korinthus 12:1-11

IGESZAKASZOK: Róma 12:3-8; 1Korinthus 12:12-22; Efezus 4:7-16

Áttekintés

Az e heti tanulmányunk a lelki ajándékok témáját tekinti át a Bibliában. Sok kereszténynek gyakorlati kérdései vannak ezzel kapcsolatban: Mi a lelki ajándék? Csak néhány „szuper keresztény” számára érhető el vagy minden hívő kap valamilyet? Hogyan fedezhetjük fel a saját lelki ajándékainkat? Mi a célja ezeknek?

Szorosan kapcsolódnak a Szentlélek szolgálatához. A Szentírás azért nevezi ezeket „lelki” ajándékoknak, mert olyan adottságok vagy képességek, amelyeket Isten dicsőségére kap minden hívő a Szentlélektől. Nem azért adja ajándékait, hogy magunkat dicsőítsük. Nem szabad önző magamutogatásra használni, hogy mindenki lássa, milyen tehetségesek vagyunk, és ezzel magunkra vonjuk a figyelmet. Helyesen értelmezve minden ajándékot két alapvető céllal ad a Szentlélek: Krisztus testének építésére és erősítésére, valamint missziójának betöltésére, hogy elérjük a világot az evangéliummal.

Isten minden hívőnek ad lelki ajándékokat, amelyeknek többféle szerepük van. Krisztusban mindnyájan egyforma értéket képviselünk, de nem egyforma a szerepünk, sem az ajándékaink. Ez a sokféleség erősíti az egyházat és támogatja a bizonyágtevést a világban. A különbözőség erő, nem pedig gyengeség. A Szentlélek dönti el, kinek milyen ajándékot adjon - az illető személy háttérétől, kultúrájától, személyiségétől függően, valamint a gyülekezeti közösség szükségletei alapján. Ő tudja legjobban, milyen ajándékokat adjon, mi az, amire szükség van Krisztus szolgálatában, mi az, ami a legnagyobb áldást jelenti a gyülekezet és a világ számára.

Kommentár

Pál apostol e szavakkal kezdi 1Korinthus 12. fejezetét: „*Testvéreim, nem akarom, hogy a lelki ajándékokra nézve tudatlanok legyetek*” (1Kor 12:1, ÚRK). 1Korinthus 12., Róma 12. fejeztében és Efezus 4. fejezetének egy részében a lelki ajándékok témájával foglalkozik, mert ennek megértése létfontosságú a gyülekezet táplálása és növekedése szempontjából.

Válaszoljunk először néhány alapvető kérdésre, ami a lelki ajándékokra vonatkozik! Melyek ezek? Miben különböznek a természetes adottságoktól? Ki kapja ezeket? Mi a céljuk, miért adja őket Isten? A lelki ajándékok istenadta képességek, a Szentlélektől származnak. Képesé teszik a hívőket, hogy hatékony bizonyoságtévők legyenek a világban. Csatornaként működnek, amelyek útján árad Krisztusért végzett szolgálatunk. Persze azoknak is lehet rengeteg természetes adottsága, nagyszerű képessége, akik nem hisznek.

Valójában Istentől ered minden képességünk, akár hívők vagyunk, akár nem, minden talentumunk tőle származik. Lelki ajándékaink azonban két szempontból különböznek a természetes adottságainktól. Először is abban, hogy hogyan, másodsor pedig, hogy hol használjuk fel azokat. A természetes képességeit az ember sokszor önmaga dicsőségére kamatoztatja. A lelki ajándékok használata pedig mindig Isten dicsőségét szolgálja. A természetes képességeket gyakran arra fordítják az emberek, hogy megerősítsék pozíciójukat a világban. A lelki ajándékokat önzetlenül használjuk Isten egyházának áldására és terjeszkedésének elősegítésére.

A lelki ajándékokat azoknak ígéri meg Jézus, akik odaszánják életüket neki. Erről szólva Pál apostol kijelenti: „*De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, úgy osztva szét mindenkinek, ahogyan akarja*” (1Kor 12:11, ÚRK).

Amikor Jézusnak szenteljük az életünket, a Szentlélek lelki ajándékokat ad a bizonyoságtévesre és a szolgálatra. A meg nem tért személyeknek is vannak természetes képességeik bizonyos területeken. Ha megtérnek, a Szentlélek gyakran átirányítja vagy újrahasznosítja ezeket a természetes képességeket Isten dicsőségére és Krisztus ügyének előrevitelére.

Esetenként a Szentlélek olyan ajándékokat ad egyeseknek, amelyekkel korábban nem rendelkeztek, és nem is képzelték, hogy arra ők valaha is képesek lesznek. A megtérésük után pedig teljesen megelégednek abban, hogy Krisztus szolgálatára használhatják újonnan felfedezett ajándékaikat. Krisztus testének tagjaiként örömeikre szolgál, hogy hozzájárulhatnak az egyház építéséhez és részt vehetnek missziójában.

1Kor 12:11 verse szerint a Szentlélek úgy osztja szét a lelki ajándékokat „mindenkinek, ahogyan akarja”. Nem ugyanazt az ajándékot adja mindenkinek, de valamilyet minden hívőnek ad. Nem hagy ki senkit sem. Minden hívő részesül a Lélek ajándékaiból. Ellen G. White kiemeli ezt az alapvető igazságot: „Minden személy kap valamilyen különleges ajándékot vagy képességet, amit az Üdvözítő országának előrehaladása érdekében használhat” (*Testimonies for the Church*. 1. köt. 618. o.).

Hangsúlyozzuk, hogy a szombatiszkolai osztály tagjainak is egyénenként adott Isten lelki ajándékot, egyet vagy többet. Ha hiszünk Isten szavában, hálát adhatunk neki a tőle kapott ajándékokért, imádkozhatunk, hogy meg tudja nekünk mutatni konkrétan, mit adott, és ha ez megtörténik, használni is tudjuk az Ő dicsőségére. A Szentlélek nem csak néhány kiválasztottnak ad ajándékokat, illetve nem lép át másokon, akik kevésbé tűnnek tehetségesnek. Mindenkinek egyénileg osztja ajándékait, ahogyan akarja.

Illusztráció: A Szentlélek dönt az ajándékokról

Tegyük fel, hogy egy barátunknak születésnapja van. Ki választ neki ajándékot? Mi, természetesen. Emlékszem, amikor kislány voltam, listát írtam arról, hogy milyen ajándékokat szeretnék, de végül a szüleim döntötték el, melyiket veszik meg nekem. Az a döntés, amit ők hoztak, általában sokkal jobb volt, mint az, ahogyan én döntöttem volna. Jobban tudták, mitől lennék boldog, mint amiről én gondoltam, hogy boldoggá tenne.

A Szentlélek tudja, milyen ajándékokat adjon minden egyes hívőnek, hogy a lehető legjobban dicsőíthesse Jézust az életében. A *Hetednap Adventista Bibliakommentár* ezt írja: „A Szentlélek úgy osztogatja ajándékait a hívőknek, hogy ismeri a képességeiket és az egyéni szükségleteiket. Nem önkényes döntés, a mindentudásán alapul” (6. köt. 772. o.).

Ennek komoly bátorítást kell jelentenie a számunkra. Teljesen biztosak lehetünk abban, hogy a Szentlélek nemcsak ajándékokat adott nekünk, hanem pontosan azt adta, amivel a leghatékonyabban tudunk bizonyosságot tenni Krisztusról. Olyan ajándékaink vannak, amelyekről a Szentlélek biztosan tudta, hogy a lelki növekedésünkhöz és Krisztus ügyének épüléséhez szükségesek.

A különféle ajándékok a lehető legjobban hozzájárulnak Krisztus testének épüléséhez

Az egyház egy test, de sok tagból áll, amelyek mind egy célért működnek együtt: azért, hogy bizonyágtételükkel bemutassák Krisztust a világnak. A római gyülekezetnek írva Pál apostol kijelenti: „*sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai. Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is*” (Róm 12:5-6, RÚF). 1Kor 12:12-ben hozzáfűzi: „*Mert amint a test egy, és sok tagja van, az egy test tagjai pedig – noha sokan vannak – mégis mind egy testet alkotnak, úgy a Krisztus is*” (ÚRK).

Néhány dolgot fontos kiemelni az osztály tagjainak, miközben Krisztus testének a példájáról beszélünk. Az emberi test minden részének funkciója van. Nincsenek passzív tagjaink, minden konkrét szerepet kap a testben. Mindegyiknek saját, egyedi feladata van, egyaránt felelősek az egész test átfogó jóllétéért. Az egyháznak is tevékeny tagokra van szüksége, akik elkötelezik magukat amellett, hogy minden tőlük telhető megtesznek az egyház – Krisztus teste – általános egészségéért.

1Korinthus 12., Róma 12. és Efezus 4. fejezetében példákat találunk arra, hogy milyen ajándékokat helyezett el Isten az egyházban. Ezek közül némelyik vezetői ajándék: apostolok, próféták, tanítók, evangélisták, pásztorok – ők vezették Isten egyházát évszázadokon át. A vezetői ajándékok szerepe az, hogy biztosítsák az egységet, támogassák a lelki növekedést és felszereljék az egyház tagjait a misszióra. Ugyanezek a szakaszok említik a szolgálat ajándékait is, mint a vendégszeretet, a nagylelkűség, a segítőkészség, az irgalmasság, a hit, a gyógyítás.

Ezek közül sok a megtért szív jellemzője. Mindennapi keresztény életünkben Krisztussal járva mindnyájunknak vendégszeretőnek, előzékenynek, szívélyesnek kell lennünk. Isten arra szólít minden hívót, hogy

bőkezűen adakozzon. Fontos, hogy a segítőkészség, mások támogatása, az irgalmasság egyaránt része legyen minden keresztyén életének. Arra kell törekednünk, hogy Isten áldásának és gyógyító kegyelmének eszközei legyünk mások felé. Ha ezek a tulajdonságok a megtért szív természetes reakciói minden hívő életében, miért tartjuk mégis a Szentlélek által választott és adományozott ajándéknak, amit egyeseknek ad, másoknak meg nem?

A válasz egyszerűen ez: miközben igaz, hogy minden hívőt irgalmas, vendégszerető lelkületre hív Isten, nem minden hívőt bíz meg a vendéglátás különleges szolgálatával. Az is igaz, hogy mindnyájunkat nagylelkűnek szeretne látni az Úr, de nem feltétlenül hív közülünk mindenkit olyan szolgálatra, amelyben a bőkezűség lesz a Krisztusért végzett szolgálat eszköze. A megtérés változásokat hoz az életünkbe. Vágyunk arra, hogy nap mint nap Krisztushoz hasonló életet éljünk. A Szentlélek felnagyítja, kitágítja azokat a képességeket, amelyek így a szolgálat csatornáivá válnak Krisztus egyházában. Néha teljesen új képességeket ad lelki ajándékként, hogy felfedezhessük a legkielégítőbb és gazdag eredményeket hozó szerepünket Krisztus testében. Így tehát – ahogy Pál apostol is írja – *„minden egyes tag a maga mértéke szerinti munkássággal gondoskodik a test növekedéséről, hogy felépüljön szeretetben”* (Ef 4:16, ÚRK).

Gyakorlati alkalmazás

A Szentlélek minden hívőnek ad lelki ajándékokat Isten egyháza épülésére és a bizonyágtevéésre a világban, tehát hogyan fedezhetjük fel ezeket? Íme néhány egyszerű lépés, amit elmondhatunk a csoport tagjainak:

1. Mondják el Istennek: elhiszik, hogy kaptak lelki ajándékokat! Kérjék meg, hogy tárja fel előttük, melyek ezek! A Szentírásban ezt olvassuk: *„minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világgosság Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka”* (Jak 1:17, ÚRK). Isten, aki drága ajándékait mindnyájunknak adja, nyilvánvalóvá is teszi azokat számunkra a Szentlélek által, ha kérjük tőle (lásd Lk 11:13).
2. Kérjenek meg köztiszteletben álló lelki vezetőket, hogy mondják el, miként vezeti őket Isten! Beszéljenek arról is, hogy milyen szolgálati területeken van szükség segítőkre.

3. Kezdjék el használni az ajándékokat, amelyekre Isten rámutat! „Az ajándékok szolgálatra adatnak. Amikor elkezdjük használni a kapott ajándékokat, azok bővülnek és képességeink is fejlődnek. Nem a maguk teljességében kapjuk a lelki ajándékokat. Egyre hatékonyabbak leszünk a szolgálatban, és ajándékaink használat közben fejlődnek. Aki teljesen átadja magát Istennek, azt isteni kéz vezeti. Ha alacsony származású és látszólag tehetségtelen is valaki, ám szeretetteljes és bizakodó szívvel engedelmeskedik az isteni akarat minden intésének, akkor tapasztalni fogja, hogy erői megtisztulnak, nemesednek, megelevenednek és tehetsége fokozódik. Ha értékeli az isteni bölcsesség tanításait, akkor az Úr szent feladatot bíz reá. Képességeket nyer arra, hogy életét Isten dicsóságére és a világ áldására szentelje” (Az apostolok története. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 187. o.).

Ha használjuk Istentől kapott ajándékainkat, akkor örömet, elégedettséget és eredményességet fogunk tapasztalni Krisztusért végzett szolgálatainkban. Mások meg fogják erősíteni, hogy valóban van ajándékunk egy bizonyos területen, és szolgálatunk az egyház áldására fog válni.

EGYSZERŰEN CSAK „CARLOS”

Andrew McChesney

Ha J. Carlos Sanchez Ruiz a szülőhazájában lenne unióelnök, a gyülekezeti tagok udvariasan „lelkésztestvérnek”, vagy „elnöktestvérnek” neveznék. Uruguayban azonban, ahol Sanchez Ruiz az Uruguayi Unió elnökeként szolgál, egyszerűen csak „Carlosnak” szólítják - férfiak, nők, gyerekek egyaránt. Senki nem szólítja lelkésznek vagy elnöknek. Mivel Peruból érkezett, ahol az emberek nagyon adnak a hierarchiára, Sanchez Luisnak egy évbe telt, hogy hozzászokjon az uruguayi stílushoz, amikor 2011-ben először elnökké választották.

„Uruguay különbözik az összes többi dél-amerikai országtól” - mondja Sanchez Ruiz. „Elismerik ugyan és tisztelik a tekintélyt, de nem fogadják el a hierarchikus modellt. A vezető egyenlő mindenki mással.”

Az uruguayi gondolkodásmód - amit Sanchez az európai befolyással hoz összefüggésbe - ígéretes misszióterületté teszi az országot. Az egyháznak 7358 tagja van jelenleg a 3,5 milliós lakosságból, vagyis 470 lakosra jut egy adventista. Ez a legalacsonyabb arány Dél-Amerikában. Uruguay népességének körülbelül a fele él a fővárosban, Montevideóban.

„Hogyan fogjuk elérni Montevideót és a világ többi nagyvárosát?” - tette fel a kérdést az Adventista Egyház elnöke, Ted N. C. Wilson, amikor 2019-ben találkozott az ott szolgáló lelkészekkel. Jer 32:27-ben ezt olvassuk: *„Íme, én, az ÚR, Istene vagyok minden testnek; vajon van-e, ami lehetetlen nekem?”* Isten határozottan válaszol is a saját kérdésére: *„Kiálts hozzám, és felelek, nagy dolgokat mondok neked és megfoghatatlanságokat, amelyeket nem tudsz”* (Jer 33:3, ÚRK). Kérjük ezt az ígéretet Uruguay számára is, miközben dolgozunk a városokban élőkért!

Annak igazolásaként, hogy az Úr számára semmi sem túl nehéz, emberek kezdtek dönteni a keresztség mellett, miután részt vettek a közösségi házakban és befolyási központokban tartott programokon. Köztük van egy fiatalember, Fernando Aguirre, aki 2019-ben adta át a szívét Krisztusnak, miután stresszkezelő szemináriumon vett részt egy befolyási központban, Montevideóban. Imádkozzunk Uruguayért és a többi ígéretes misszióterületért a szekularizált társadalmakban szerte a világon!

Az Igéről beszélni

ALAPIGE: 2Timóteus 3:14-17

IGESZAKASZOK: Zsoltár 119:105; Ézsaiás 50:4; Márk 4:26-29; Lukács 8:11; Zsidók 3:19; 4:1, 12

Áttekintés

Isten ihletett Igéje életadó elveket tartalmaz. Amikor a Krisztus-központú tanításokat hittel elfogadjuk, életünk átalakul. Isten Igéjének teremtő hatalma bevilágít lelkünk sötétjébe. Megváltoztat bennünket. Jézus a nagy csodatevő, életet megváltoztató Úr. Ő minden bibliai tanítás középpontja. Pál apostol világosan kijelenti: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden” (2Kor 5:17, ÚRK). Jézus hozzáfűzi: „a beszédek, amelyeket mondtam nektek, lélek és élet” (Jn 6:63, ÚRK).

A Biblia nem csupán egy önsegítő könyv vagy használati útmutató arról, hogyan építsük fel keresztyéni életünket. Isten élő Igéje, ami megváltoztatja az életünket. Az e heti tanulmányban fel fogjuk fedezni Isten Szavának átalakító hatalmát. Tanulmányozni fogjuk az Ige szimbólumait: világosság, tűz, pöröly, mag, kenyér. Ezeket a különböző képeket valami mégis összefűzi. Isten hatalmát érzékeltetik, ami megváltoztatja az életünket. Amikor bemutatjuk Isten Igéjét a hatáskörünkben élő embereknek, az olyan, mint a világosság, ami átvezeti őket életük sötét völgyein. Hasonló a pörölyhöz, ami megtöri kőkemény szívüket. Olyan, mint a mag, ami csöndben növekszik és megtermi életükben a Lélek gyümölcsseit, vagy mint a kenyér, ami csillapítja lelki éhségüket. Az e heti tanulmányban fel fogjuk fedezni Isten Igéjének átalakító hatalmát.

Kommentár

Dávid, a zsoltáros kijelenti: „Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága” (Zsolt 119:105). Hozzáfűzi még: „Beszéded kijelentése világosságot gyújt, és értelmessé teszi az együgyűt” (Zsolt 119:130,

ÚRK). A fény eloszlatja a sötétséget. Sötét ösvényen haladva éjnek évadján könnyen letérhetünk az útról. Nem szokatlan az sem, hogy ha nincs fény, az ember megbotlik és mély árokba esik. Egy erős fényű zseblámpa életmentő ilyenkor. Isten Igéje megvilágítja az utat Krisztus követői előtt. Hazavezet minket. Jézus „*a világ világossága*” (Jn 8:12), aki Igéje által beragyogja utunkat. Amikor bemutatjuk valakinek Isten Szavát, az eloszlatja a sötétséget, amibe Sátán burkolta az életét, és megvilágítja előtte az Isten országába vezető utat.

Jer 23:29 verse Isten Igéjét *tűzhöz és pörölyhöz* hasonlítja. Tűzhöz, ami megemészt. Amikor bemutatjuk Isten Igéjét másoknak, Szavának tüze tovább ég lelkükben, megsemmisíti ott a bűnt. Isten Igéje a pörölyhöz is hasonlít. Talán furcsának tűnhet a *kalapács* szót összefüggésbe hozni a Bibliával. A kalapáccsal összeüthetünk két deszkát, de össze is zúzhatunk valamit, ha rácsapunk. Isten Igéjének kalapácsa darabokra töri a kemény szíveket. Gondoljunk csak a megszállottak, a római százados, a kereszten függő lator és sok más bibliai szereplő életében történt drámai változásokra! Isten Igéje addig sújtott le kemény szívűkre, míg meg nem törtek a szeretet pörölye alatt.

A Szentírás egyik általános jelképe a Bibliában a *mag*. Lk 8:11-ben Jézus kijelenti: „*A mag az Isten beszéde.*” A piciny magban élet van. Amikor Isten az Ige magvát elülteti az ember szívébe és elméjébe, az bőséges termést hoz az életében. Jézus gyakran használta a mag jelképét országa növekedésének szemléltetésére. Isten Igéje magként szóródik szét a világban, hogy bőséges termést hozzon.

„*Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elveti a magot a földbe, és közben éjjel és nappal, amíg ő alszik, majd fölkel, a mag kihajt és felnő, maga sem tudja, hogyan*” (Mk 4:26-27, ÚRK). Matthew Henry mélyértelmű kijelentéssel világítja meg ezt a szakaszt: „*A mag ki fog kelni. Bár úgy tűnik, eltemeti a sok göröngy és elvész a földben, de utat talál fölfelé. A földbe vetett mag kikel. Adjunk megfelelő helyet lelkünkben Krisztus Szavának, és ennek eredménye meg fog látszódni, mint ahogy a menyeyi bölcsesség észrevehető egy jó beszélgetésben*” (*Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible*. 5. köt. 383. o.)! Matthew Henry mondanója világos. Isten Igéje az elménkben van. Talán eltemetik a bűn göröngyei, de ha drága kincsként értékeljük, akkor új élet sarjad belőle.

Radikálisan megváltoztatja egymáshoz való viszonyulásunkat, beszélgetésünket, szokásainkat, életmódunkat. Isten Igéje életet ad.

A Biblia a kenyér kifejezést is használja Isten Igéjének szemléltetésére. Jézus azt mondja: „*Én vagyok az élet kenyere*” (Jn 6:35). Hozzáteszi még: „*nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik*” (Mt 4:4, ÚRK).

A kenyér végigkísérte az ókori ember életét, és ma is alapvető élelmiszer az egész bolygón. Mindennapi étrendünk része. Az ember hosszú ideig elélhet csak kenyéren és vízen. Jézus a kenyér hasonlatával tulajdonképpen kijelenti, hogy Ő létszükséglet számunkra.

Az ötezer megvendéglése után elmondott, jól ismert „élet kenyere” témájú beszédében Jézus kijelenti: „*Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van*” (Jn 6:54, ÚRK). Ez különös állításnak tűnik. Miről beszélhetett itt Jézus? Nyilvánvalóan nem arról, hogy szó szerint esszük a húsát és isszuk a véré, hanem arról, hogy ha Igéjéből táplálkozunk, a tanításai az életünk részévé válnak. Erre utalt Jeremiás is, amikor kijelentette: „*Ha szavaid rám találtak, eledelemmé váltak. Szavaid örömömre váltak nekem és szívem vigasságára. Mert a te nevedről neveznek, ó, URam, Seregek Istene*” (Jer 15:16, ÚRK)!

Nincs más olyan felszabadító és megelégitő élmény, mint a Szentírás minden tanításában felfedezni a Jézusról szóló igazságot. Biztassuk az osztály tagjait, hogy mondják el a körülöttük élőknek a Jézussal kapcsolatos nagyszerű igazságokat és Igéjének bátorító ígéreteit!

Illusztráció

Válsághelyzetben az emberek általában nyitottabbak az evangélium iránt. Talán egészségügyi problémákkal, munkahelyi válsaggal, kapcsolati nehézséggel küzdenek vagy egyéb gondok adódnak az életükben. Kérjük Istent, hogy segítsen érzékenyen viszonyulni a körülöttünk élő emberekhez, és adjon bölcsességet észrevenni, mikor nyitottak Isten Igéjére!

Júlia nemrég költözött egy másik városba. A férje halála után kiábrándult a hitéből. Egy jelentkezési lapot talált a postaládájában a Bibliai Levelező Iskolától. Az előző évben nem érdekelt volna túlságosan Isten

Igéjének a mélyebb tanulmányozása, ekkor azonban változott az élete, és abban a pillanatban valami többre vágyott. Volt benne egy különös éhség, amit felületes hit nem elégíthetett ki, és eddig erre nem is figyelt fel. Válaszolt tehát a küldeményre, visszaküldte a jelentkezési lapot, majd tanulmányozta a bibliai leckéket, és ma már nagyon örül az Isten Igéjében található igazságoknak.

További megjegyzések

Isten Igéjével kapcsolatosan lenyűgöző, hogy az erőt is magában hordozza mindannak megvalósításához, amit kijelent. Isten Igéje élő Szó. Más könyvek talán lelkesedést, ihletet adnak, azonban maga a Biblia ihletett és az Életadó erejével bír. Nem csupán igazságot tartalmaz, hanem lényegében maga az igazság. Élő igazságai nem csak kijelentik az igazságot, de segítenek is megvalósítani azt a hívők életében (lásd Zsid 3:19; 4:12).

A Szentírás mindvégig biztosít bennünket arról, hogy Isten Igéje által „*isteni természet részesei leszünk*”, „*a belénk oltott Ige*” által megmentjük lelkünket és „*örökséget kapunk minden megszentelt között*” (lásd 2Pt 1:4; Jak 1:21; ApCsel 20:32). Amikor hit által elfogadjuk Isten Igéjét mint Krisztus élő Szavát, minden a miénk lesz, amit Jézus megígért. Igéje „*hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre*” (2Tim 3:16, ÚRK).

Mint szombatiskolai tanítóknak az a feladatunk most, hogy Isten ihletett Igéjéről egy magasabb rendű szempontot mutassunk be, és buzdítsunk mindenkit arra, hogy bátran mutassák be az Ige ígéreteit és tanításait másoknak. Nem az a szerepünk, hogy megtérítsük az embereket, az a Szentlélek feladata. Nekünk csak be kell mutatnunk Isten Igéjének életet megváltoztató tanításait, engedve, hogy a Szentlélek mélyen érintse e tanítások által mások életét.

Gyakorlati alkalmazás

Isten Igéjének ígéretei hasonlóak az utazási csekkhez. Előfordul, hogy amikor valaki idegen országba utazik, nem akar készpénzt vinni magával, ezért utazási csekket vált ki a bankban, ami kockázatmentes. Ha elveszíti vagy ellopják tőle, a bank fedezetet vállal rá. Amikor valaki

megveszi a csekket, aláírja, és akkor is, amikor fizet vele. Isten ígéreteinek fedezete az Ő dicsőségének gazdagsága. A menny kimeríthetetlen tárháza sosem ürül ki. Ami pedig a legjobb az egészben, a „hasznot” már megvásárolta számunkra Jézus a kereszten. A mi dolgunk annyi, hogy hit által elfogadjuk az ígéreteivel járó áldásokat. A hit önmaga is ajándék, amit Istentől kapunk. Ezen a héten kérjük meg az osztály tagjait az alábbiakra:

1. Tanulják meg kívülről Isten Igéjének öt ígértét: 1Jn 1:9; 1Kor 10:31; Fil 4:13; 4:19; 1Jn 5:17-18!
2. Írják fel mindegyiket egy kis kártyára, és olvassák el mindennap!
3. Kérjék Istent, hogy hozzon valakit az útjukba, akinek el tudják mondani ezeket az ígéretek! Imádkozzanak lelki ítélőképességért, hogy fel tudják ismerni, amikor Isten dolgozik valakinek a szívében!

ÚJ SZÍV ALEXNEK

Andrew McChesney

Alex Finnországban él. Veleszületett szívrendellenességgel diagnosztizálták újszülöttként. Lyukas volt a szíve. Az orvosok remélték, hogy a szív begyógyítja önmagát, de nem így történt. 8 éves korában komoly szívműtétet hajtottak végre rajta. Édesanyja szomorúan nézte kisfiát a kórházi szobában, és azt gondolta magában: „Valamiért ezt megengedte Isten. Célja van az életünkkel.”

Facebook-posztot írt az eseményekről. A finnek közül sokan követni kezdték az oldalát, és olvasták az Istenről szóló írásait. A Teremtővel kapcsolatos dolgokkal egyébként talán sosem foglalkoztak volna. A fiú gyorsan felépült a műtétje után, és mindössze öt nap múlva már haza is engedték. Az egész egy csoda volt. A gonosz megpróbálta elragadni Alexet, de Jézus új szívet adott neki.

A nyár igen forró volt. Egy este Alex mellkasi fájdalmakra panaszkodott. A kórházban sürgősséggel ismét megműtötték. Órákkal később az orvosok újra sikerként könyvelték el az operációt.

Amikor azonban hazakerült, Alex szokatlanul viselkedett. Az egyébként kedves és csöndes fiú agresszív és durva lett. Különösen szemtelenül viselkedett az édesapjával.

„Miért viselkedsz így?” - kérdezte az apa, és a kezét Alex fejére téve imádkozott. Ez csak tovább növelte a fiú dühét. Édesanyja is odaállt mellé, és már ketten imádkoztak érte.

„Jézus nevében parancsoljuk neked, gonosz lélek, hogy távozz Alexből!” - mondta az apa. „Mi Istennek adtuk Alexet, így neked nincs helyed az életében!” Az ima után Alex újra a régi volt. Mosolygott, nevetett, mintha mi sem történt volna.

„Mi Isten kezére bíztuk az életét” - mondta az édesanya. „Érezzük, hogy Alexnek különleges kapcsolata van Istennel. Az eddigi élete nagyon nehéz volt, de hisszük, hogy Isten valami csodálatosat fog tenni érte.”

Szolgálni, mint Jézus

ALAPIGE: *Máté 9:26*

IGESZAKASZOK: *Ézsaiás 42:3; Máté 5:13-14; 9:23, 35; 25:31-46; Márk 12:34; Lukács 15:2; Filippi 2:15*

Áttekintés

Jézus szavai azért tettek mély hatást hallgatóira, mert összhangban állt velük önzetlen élete. Tanításai azért hatottak úgy a tömegekre, mert szeretetteljes tettek követték azokat. E nélkül az összhang nélkül igen kevés befolyása lett volna a körülötte élőkre. A régi mondás szerint „a tettek hangosabban beszélnek, mint a szavak”. Ez fokozottan igaz a keresztény biznyságtévés esetében.

Az e heti tanulmány az önfeláldozó szolgálat jelentőségét hangsúlyozza, amelynek során figyelmünk teljes egészében másokra irányul, így tartós hatást gyakorol az életükre. Megvizsgáljuk majd, Jézus szívéből hogyan áradt a szeretet, és hogyan vált ez a biznyságtévés leghatékonyabb eszközévé.

Évezredekkel ezelőtt valahol a mennyben Lucifer fellázadt Isten ellen. Azt állította, hogy a Mindenható igazságtalan, becstelen, szeretetlen. Jézus élete azonban az Atya mérhetetlen szeretetéről tanúskodik. Gyógyító csodái az Atya szeretetét mutatják be, ezt hirdeti minden alkalom, amikor egy-egy démonról megszállott személy megszabadult. Minden történet, amikor Jézus táplálta az éhezőket, vigasztalta a bánatos lelkűeket, megbocsátott a bűnösöknek, erősítette a gyengéket, leoldotta a bűn láncait vagy feltámasztotta a halottakat, az Atya szeretetét teszi nyilvánvalóvá.

Ezen a héten azt fedezzük fel, hogyan mutathatná be gyülekezetünk Krisztus szeretetét a környezetünkben élőknek. Világszerte az egyház Krisztus teste, szeretetének közvetítője és a szükségben lévők támogatója.

Kommentár

Krisztus arra szólít, hogy legyünk ott a világban, ne idegenedjünk el tőle. Nem arra hívott el, hogy elzárkózzunk, a szeretetének fényét kell elvinnünk a sötétségbe. A fény győzi le a sötétet, nem pedig a sötétség a fényt. Ahol fény van, ott nem lehet sötét. Pál apostol gyönyörűen fogalmazta ezt meg: *„Mert Isten, aki azt mondta, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán”* (2Kor 4:6, ÚRK).

Vajon felfogjuk Pál tanításának jelentőségét? Isten szeretetének fénye ragyog az életünkben a sötétségben élőkre, hogy bemutathassuk Isten igazságát, szeretetteljes jellemének ismeretét.

A Biblia a só jelképét is használja a keresztyény bizonyoságtézés szerepének szemléltetésére. A só nem izesítheti, tartósíthatja az ételt, ha a sóartóban marad, csak akkor, ha az ételbe keverjük. Nagyon kevés lehetőség lesz arra azoknak a keresztyényeknek, akik imaházaiuk kényelmes padjaiban maradnak és alig teremtenek kapcsolatot a világgal, hogy Krisztus szeretetét közvetítsék. A középkor szerzetesi mozgalmi gonoszoknak tartották a világot. A szerzetesek úgy hitték, hogy az a szentség útja, ha elhagyják e világ dolgait. Egyesek közülük nagyon hosszú ideig kerültek mindenféle érintkezést a világgal.

Illusztráció: Oszlopos Simeon

Oszlopos Simeon arra törekedett, hogy elérje a szentséget és elkülönüljön a világtól, ezért 37 évig egy oszlopsor tetején élt egy, a szíriai Aleppo közeli kisvárosban. Aszkéta szerzetesként elmélkedéssel, imádsággal és az Isten dolgain való szemlélődéssel töltötte a napjait. Az emberek gyakran odagyűltek az oszlopa köré. Csodálták a „szent embert”, és tanácsot, útmutatást kértek tőle. Híre elterjedt a környéken, és a szerzetesek közül többen utánozni kezdték az életmódját. Az askéták egyik alapvető tantétele az volt, hogy csakis a világtól való elkülönülés által érhető el az ember belső egysége Istennel.

Igen, a Szentírás mindnyájunkat arra hív, hogy imádkozzunk, elmélkedjünk Isten Igéjén és szakadjunk el a gonosztól. Azért töltünk időt Krisztussal „a hegyen”, hogy majd bizonyoságot tegyünk a sokaságnak.

A szerzetesek gyakran szem elől tévesztették a keresztény hit létfontosságú szempontját. A világosság a sötétben fénylik. A só átjárja az ételt, amibe beleteszik, a keresztényeknek pedig a világ világosságának és a föld sójának kell lenni. János 17. fejezetében így fogalmazta ezt meg Jézus csodálatos közbenjárói imájában: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól*” (Jn 17:15, ÚRK). Valaki úgy fogalmazott, hogy a keresztények hasonlóak a csónakhoz a vízen. Addig jó a csónaknak a vízen, amíg a víz nem kerül bele. A keresztények azért vannak a világban, hogy Krisztus szeretetét vigyék, de ha a világ van a keresztények lelkében, felemészti idejüket, leköti figyelmüket és energiájukat, akkor valami már nincs rendben.

Jézus azért jött el a bűnös, lázadó világba, hogy kinyilatkoztassa Isten szeretetét és megmentse az emberiséget. Ő mindenkire isteni részvétellel tekintett. Egy római századosról ezt mondta: „*Bizony mondom nektek, ilyen nagy hitet még Izráelben sem találtam*” (Mt 8:10, ÚRK). Egy zsidó írástudót pedig meglepő módon így bátorított: „*Nem vagy messze az Isten országától*” (Mk 12:34, ÚRK). Míg a tanítványok vitába akartak szállni az írástudóval, Jézus róla is a legjobbat feltételezte. Mindenki benn országnak örökösét látta.

Ézsaiás próféciaja szerint Jézus nem töri el a repedt nádat és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki. Más szóval Megváltónk gyöngéden gyógyította a sebzett embereket. Nem akarta súlyosbítani a helyzetüket, még tovább kárhoztatni őket. Gondoljunk bele, milyen maró gúnyos, elítélő megjegyzéseket tehetett volna a házasságtörésen kapott asszonynak vagy a samaritánus nőnek a kútnál! Szigorúan megfeddhetné volna Simon Pétert a tagadása után vagy bírálhatta volna a kereszten függő latort. Jézus azonban nem tett ilyesmit. Ő mindig reményt keltett szavaival. Beszéde tele volt irgalommal, kegyelemmel, megbocsátással. Pál a következő intést fogalmazta meg: „*Beszédedek mindenkor kellemes, sóval fűszerezett legyen, hogy tudjátok, kinek milyen választ adjatok*” (Kol 4:6, ÚRK). Ellen G. White is világosan írja: „*Szeretetet csak szeretet ébreszthet*” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 13. o.). Később megjegyzi: „*Krisztus csodálatos szeretete megolvastja és leigazza a szíveket, miközben a tantételek pusztá ismételtetésével nem érünk el és nem végzünk el semmit*” (i. m. 733. o.). Ha szeretetteljes szavainkat át gondolt tettekkel bizonyítjuk, amelyek gyakorlati módon adják meg az

embereknek, amire szükségük van, akkor megváltoznak még meg nem tört emberek.

Jézus evangelizációs módszere az volt, hogy megkereste a szükségleteket és betöltötte azokat. Átfogó, hármasszolgálat (prédikálás, tanítás és gyógyítás) átalakította sok-sok ember életét. Az evangéliumok elmondják, hogy Jézus kielégítette az emberek kínzó szükségleteit, hogy azután el tudja érni őket a legmélyebb lelki szükségleteik szintjén is. Gondoljunk *János evangéliumára!* A 2. fejezetben azt olvassuk, hogy a galileai Kánában egy menyegzőn Jézus megadta azt, amire a közösségnek éppen szüksége volt, amikor megmentette a vendéglátót a megszégyenüléstől. A 3. fejezetben pedig Nikodémusnak segített, hogy hiteles, őszinte hite lehessen, amire lelke mélyén vágyott. A 4. fejezetben méltó módon, illendően és tisztelettel bánt a samaritánus asszonnyal, és megadta, amire az asszony leginkább vágyott, hogy végre pozitív önértékelése legyen. Az 5. fejezetben meggyógyított egy súlyos beteg férfit, aki akkor már 38 éve feküdt reménytelenül egy tó mellett, aminek a vize állítólag gyógyhatású volt. *János evangéliuma* 6. fejezetében a Megváltó megtörte a kenyeret, a tömeg pedig királlyá akarta Őt tenni (Jn 6:14-15).

Szolgálatának ebben a szakaszában mitől lett Jézus annyira népszerű? A világ még soha nem látott senkit, akiben ennyi önzetlen szeretet lett volna, aki képes lett volna így kielégíteni fizikai, mentális, érzelmi és lelki szükségleteket. *János evangéliuma* 6. fejezete örökítette meg Jézusnak az élet kenyeréről szóló nagyszerű prédikációját. Hallgatói ekkor értették meg először, hogy mély, lelki elköteleződésre hívja őket – olyan szintű odaadásra, amire sokan közülük nem voltak hajlandók, ezért elhagyták (Jn 6:66).

Jézus nem csupán azért jött, hogy a keresztény egyház jó társadalmi kapcsolatai érdekében megadja azt, amire az embereknek feltétlen szüksége volt. Küldetése több volt annál, mint hogy egy emberbarát, jótékonsági szervezetet hozzon létre. Életének célja az volt, hogy „*megkeresse és megtartsa, ami elveszett*” (Lk 19:10, ÚRK). Miután emberek tucatjait meggyógyította egy szombat este, Jézus a következő napon már kora hajnalban ébren volt, hogy Atyját keresse imában. Bár még több beteg várt gyógyulásra, Ő ezt mondta: „*Menjünk máshova, a közeli városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem*” (Mk 1:38, ÚRK). Jézus számára

az elveszettek megmentése a legfontosabb. Nem azért gyógyította meg az embereket, hogy egészségesebben térhessenek vissza bűnös életmódjukhoz. Nem azért vette le róluk a betegségek terhét, hogy majd több erejük legyen önző életük folytatásához. Azért enyhített fizikai szenvedésükön, hogy nyilvánvalóvá tegye az Atya szeretetét és kézzelfogható bizonyítékát adja annak, hogy képes meggyógyítani az emberi szívet is. Jézus minden fizikai csodája arra szolgált, hogy érzékeltesse isteni hatalmát, ami által képes bárkit megszabadítani a bűn fogságából.

Gyakorlati alkalmazás

Töltsünk néhány percet azzal, hogy olyasvalakire gondolunk az ismerőseink köréből, akinek komoly lelki szükségletei vannak! Talán van a barátaink között egy egyedülálló anyuka, akinek szüksége van rá, hogy egy kis időt a gyermekei nélkül töltsön. Mit tehetnénk azért, hogy „kimenőt” kapjon? Hogyan barátkozhatnánk össze vele? Áthívhatnánk-e ebédre? Felajánlhatnánk-e neki, hogy olajat cserélünk az autójában? Talán él egy nyugdíjas férfi az utca túloldalán, akinek nemrég halt meg a felesége. Magányos, barátokra van szüksége. Milyen gyakorlati dolgokat tehetünk érte? Mi a helyzet a fiatal párral, akik most költöztek a szemközti lakásba a folyosón, vagy az utca túloldalán a szemben lévő házba? Hogyan segíthetnénk nekik jobban megismerni a szomszédságot? Milyen szükségleteik vannak nekik, akik még újak a környéken?

Gondoljunk a lakóközösségben olyan emberekre, akiknek fizikai gyógyulásra lenne szükségük! Talán tervezik, hogy leszoknak a dohányzásról, egészségesebben szeretnének táplálkozni, fogyni akarnak, csökkenteni a stresszt, többet mozogni vagy átgondoltabb életmódot kialakítani. Hogyan tud a gyülekezetünk folyamatos, átfogó egészségügyi missziót kialakítani a környezetében élők számára? És mi a helyzet akkor, ha a közösségünk egy hátrányosabb helyzetű területen van, ahol az embereknek meg kellene tanulniuk olvasni, alapvető számítógépes ismereteket elsajátítani, zöldséget-gyümölcsöt termelni önellátásra vagy egyéb mindennapos dolgokra volna szükség?

Ha Jézus lábnyomában szeretnénk járni, gondoljunk ki határozott, konkrét módszereket, hogy Jézus szeretetteljes nevében megadhassuk, ami a környezetünkben hiányzik!

MEGLEPETÉS SZUDÁNBAN

Glenn Mitchell

Igazi kihívás volt azon a nyáron Szudánban dolgozni az ADRA önkénteseként. A napi átlaghőmérséklet májustól szeptemberig 39-42 C között volt. Igazi kényeztetésnek éreztük a feleségemmel, ha egy hideg üdítőt ihattunk.

Egyik nap, amikor hazaértünk a munkából, Suzanne nekiállt vacsorát készíteni, és megkérdezte, hogy mit innék.

„Mi van itthon?” – kérdeztem vissza.

„Narancsos Fanta, gyömbérsör és Sprite.”

„Én pedig Squirtet kérek!” – jelentettem ki a kedvenc üdítőmre utalva, aminek színét sem láttam, amióta eljöttünk otthonról, az Egyesült Államokból.

„Az nincs!” – válaszolta Suzanne ugyanazon a hivatalos hangon.

Leugrottam a konyhapultról, ahol ültem, a földre vettem magam, akár egy hisztis kétéves. Öklömmel a padlót vertem, és rúgkapáltam a lábammal, úgy kiabáltam: „Squirtet akarok, Squirtet akarok!”

Mindhiába. Nem termett ott az üdítőm. Suzannéval addig nevtünk, míg a hasunk is belefájdult. Az ilyen pillanatok tették elviselhetőbbé számunkra az afrikai kemény napokat. Két órával később egy barátunk állt meg a ház előtt. Egy másik segélyszervezetnél dolgozott Kartúmban. Ő volt az összekötőnk az Egyesült Államok nemzetközi segélyszervezetével (USAID). Az ő címére jött minden küldeményünk. Ezúttal egy csomagot adott át nekünk, amiben a várva-várt hajápolók voltak. Amerikai barátaink mindig küldtek nekünk némi csokis mazsolát is. Nos, legfelül voltak a mazsolacsomagok, alatta hajápolók, és még valami látszott ott a doboz alján. Gyorsan benyúltam a csomagolópapír alá, és ott várt rám egy nagy üveg smaragdzölden csillogó Squirt üdítő!

Sosem kértem ilyesmit senkitől. De azon a forró napon, Szudánban Isten különlegesen elkényeztetett. Ez az üdítő már hetekkel azelőtt úton volt Kartúmba, hogy sívítva követeltem volna Suzanne-től. Isten az életünk legapróbb részleteivel is törődik, és szeret adni. „Adni ugyanaz, mint élni” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 527. o.). Isten ígérete így szól: „*akik őt félik, azoknak semmiben nincs fogyatkozásuk*” (Zsolt 34:10, ÚRK). Amikor Isten látta a bohóckodásomat, bizonyára mosolygott, és azt gondolta magában: „Várj csak, majd meglátod, mit készítettem elő neked!”

Megnyerő stílussal

ALAPIGE: *Efezus 4:32*

IGESZAKASZOK: *János 4:27-30; Róma 15:7; 2Thesszalónika 1:1-4; 1Péter 3:15*

Áttekintés

A másokhoz való hozzáállásunk gyakran meghatározza, hogy ők miként viszonyulnak hozzánk. Észrevettük már, hogy ha rámosolygunk valakire, akkor legtöbbször ő is visszamosolyog? Arra felfigyeltünk, hogy ha megdicsérünk valakit, általában pozitív választ kapunk?

Jézus pontosan értette az emberi természetnek ezt az oldalát. *János evangéliuma* kijelenti, hogy Jézus, „Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, már eljött a világba” (Jn 1:9, ÚRK). Lelkünk szövetében mélyen ott rejlik az örök igazság utáni vágy, Isten ezt belénk plántálta. Amikor arra gondolva közelítjük meg az embereket, hogy akár tudnak róla, akár nem, a lelkükben él a rejtett éhség Isten megismerésére, akkor másképp fordulunk hozzájuk, mintha teljesen közömbösnek tartanánk őket a lelki dolgok iránt.

Az e heti részben azt fogjuk tanulmányozni, hogyan tekintett Jézus az emberekre. Megvizsgáljuk, miként viszonyult még azokhoz is, akik látszólag a legkevésbé sem érdeklődtek az üzenete iránt. Áttekintjük, hogyan közelített a samaritánus asszonyhoz, a zsidó írástudóhoz, a római katonához, a kánaáni keresőhöz, továbbá egy olyan asszonyhoz, akinek erősen kétes volt a híre. Jézus mindegyik esetben a legtöbbre törekedett. Az igazságot mutatta be a hallgatóinak, de szeretettel. Üzenetének alapja az elfogadás, a megbocsátás, a kegyelem és az új élet reménye volt. Nem becsülte le az igazság jelentőségét, viszont mindig megmentő céllal, kegyelemmel szólt. Az e heti tanulmányban azt kutatjuk, hogyan alkalmazzuk Jézus módszereit bizonyágtevésünkben.

Kommentár

Egy korábbi részben már szó volt a samaritánus asszonyról, akivel Jézus a kútnál beszélgetett. Van ebben a történetben egy szempont, ami döntő, ha meg akarjuk érteni, milyen elveket alkalmazott Jézus a hit bemutatásakor. Ezeket eddig még nem néztünk meg tüzetesebben. Fontos megérteni ezt az elemet Jézus beszélgetésében. A párbeszéd során az asszony így szól Jézushoz: *„Uram, látom, hogy te próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell”* (Jn 4:19-20, ÚRK). Ez kritikus téma volt a zsidók és a samaritánusok között. Az imádat, Isten jelenlétével volt kapcsolatos. Garizim hegye lett a samaritánusok és a zsidók közti szakadás fő pontja. Az egyik zsidó bölcs feltette a kérdést, majd válaszolt is rá: *„Mely ponton lehet a samaritánusokat befogadni a judaizmusba? Amikor megtagadják hitüket Garizim hegye iránt.”* Jézus könnyen teológiai vitába keveredhetett volna ezzel az asszonnyal a helyes istenimádat témáját illetően, de az intellektuális kérdéseken túllépve a nő lelkének legbensőbb szükségletére válaszolt. Nem arra volt szüksége, hogy minden vallási kérdésre választ kapjon, sokkal inkább az elfogadásra, a bűnbocsánatra és az új életre, amit csak Jézus adhat. Ennek az egyetlen embernek a megtérése pedig azt eredményezte, hogy egész Samária megtudta a Megváltóról szóló örömhírt.

Jézus két napig maradt azon helyen, ami elérhetetlennek tűnt, mint a lakói is. Az eredmény pedig elképesztő! *János evangéliuma* kijelenti: *„Abból a városból pedig sokan hittek benne a samáriaiak közül annak az asszonynak a beszédéért, aki így tett bizonyosságot: Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem”* (Jn 4:39, ÚRK). *„Az ő beszédére pedig még többen hittek”* (Jn 4:41, ÚRK). És ez még csak a kezdete volt a lelki aratásnak ott, ahol a talaj teljesen terméketlennek tűnt. Samária megérett az evangélium befogadására, és amikor néhány évvel később Fülöp ott prédikált, a feljegyzés szerint *„befogadta Isten igéjét”* (ApCsel 8:14, ÚRK).

Mi történt volna, ha Jézus vallási vitába kezd a samaritánus asszonnyal? Tegyük fel, heves diskurzust folytattak volna arról, hogy hol kell Istent imádni! Jézus túllátott a nő szavain, a valódi szükségleteit nézte. Ahhoz, hogy eredményesen tegyünk bizonyosságot Istenről, elfogadó, pozitív hozzáállás és megnyerő attitűd szükséges. A legjobbat lássuk meg másokban!

Gondoljuk át, hogyan viszonyult Krisztus egy kánaáni asszonyhoz! A kánaániak bálványimádók voltak, általános volt köztük a holtak tisztelete, amit házi bálványaik „segítségével” gyakoroltak. Baált, Élt, Asherát, Astartét is imádták. Az úgynevezett termékenység kultuszokban tulajdonképpen a növényzet és az aratás isteneit imádták. Gyakran gabonát és gyümölcsöt áldoztak nekik, hogy elnyerjék kegyeiket. Sok kutató szerint a kánaániak vallási rítusaik során időnként emberáldozatokat is bemutatnak, főként gyermekáldozatokat.

Ha egy ókori izraelitát megkérdezték volna, kit tart Isten által kivetettnek, érinthetetlennek, megnyerhetetlennek, akkor azt mondta volna, hogy a kánaáni asszonyt. Jézus mesteri és szokatlan módon közelített ehhez a nőhöz. Isteni bölcsességével, a Szentlélek vezetése által úgy viszonyult hozzá, ami már-már ellentétesnek tűnt saját természetével. Az asszony őszinte szívvel és szavakkal közelített a Megváltóhoz, kérte, hogy legyen irgalmas hozzá, szabadítsa meg a lányát a démoni megszállottságból (Mt 15:22). Mit felelt Jézus a szívből jövő kérésére? Meglepő módon semmit. Látszólag figyelmen kívül hagyta (Mt 15:23). A tanítványai kérték, hogy küldje el, mert az asszony kitartóan tovább könyörgött Jézus segítségével. Ekkor a Mester elképesztő kijelentést tett: *„Én csak az Izráel házának elvezett juhjaihoz küldtettem”* (Mt 15:24, ÚRK). Ez erősen hátrányos megkülönböztetésnek tűnik. Mintha Jézus azt mondta volna, hogy csak néhány kiválasztottért jött. A kétségbeesett asszony azonban nem fogadott el nemleges választ. Tovább könyörgött: *„Uram, légy segítségül nekem”* (Mt 15:25)! Jézus már végleg elutasítónak tűnt, amikor így szólt: *„Nem jó a fiak kenyereit elvenni és odavetni az ebeknek”* (Mt 15:26, ÚRK). A nő azonban tántoríthatatlan maradt: *„Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek az uruk asztaláról lehulló morzsákból”* (Mt 15:27, ÚRK)!

Jézus minden válaszában isteni módszer volt. Lépésről lépésre vezette az asszonyt a mélyebb hit felé, és bemutatta a tanítványainak, hogy mennyire fontos észrevenni a hitet valakiben, akitől egyébként elfordulnának. Krisztus világosan kijelentette a tanítványai előtt: *„Asszony, nagy a te hited! Legyen neked a te akaratom szerint. És leánya meggyógyult attól a pillanattól fogva”* (Mt 15:28, ÚRK). Figyelemre méltó, hogy Jézus látta azt, amit mások nem. Észrevette a kánaáni nőben az élő hitet. Krisztus eredményes bizonyágtevői a legváratlanabb körülmények között is meglátják a hit derengését az emberek szívében.

Jézus egyetértett az emberekkel, ahol tudott, elfogadta őket és amikor csak lehetett, megerősítette őket. Gondoskodva viszonyult hozzájuk, és a kapcsolatok háttérén el tudta vetni az igazság magvait.

Az elfogadás alapja az evangélium. Elfogadhatunk másokat, hiszen Krisztus is így viszonyult hozzánk. Megbocsáthatunk az embereknek, mert Ő is megbocsátott nekünk. Irgalmasak lehetünk embertársainkkal, mint ahogyan Krisztus is kegyelmezett nekünk. Ő a legjobbat látja bennünk, ezért tehetjük mi is ezt. Pál apostol így fogalmazott: *„Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére”* (Róm 15:7, ÚRK). Máshol pedig így szólt: *„legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasok, és bocsátsatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban”* (Ef 4:32, ÚRK).

Illusztráció

A kedvesség törvénye megnyeri a szíveket. A jóság, az elfogadás és a megbocsátás nyitottá teszi az emberek elméjét az evangélium előtt. Ha úgy bánunk másokkal, ahogyan Krisztus bánt velünk, a bizonyágtévésünk megváltozik. Történt egyszer, hogy egy hideg téli napon egy szegény nő céltalanul bolyongott az utcán. Amikor egy hetednap adventista imaházhoz ért, látta, hogy bent világosság van. Zavarban volt, amikor belépett az imaterembe, mert nem tudta, mire számíthat. Nehéz volt az élete, nemrégiben traumatikus események érték. Bent éppen főzőkört tartottak. Talált egy helyet a terem hátsó részében és leült. Kötött sapkáját az arcába húzta, beburkolódzott a télikabátjába. Megjelenése furcsának tűnt a sok ápolt, finom hölgy között, akik aznap este a rendezvényen részt vettek. Szerencsére az egyik asszony gondjaiba vette. A látogató érezte, hogy különösen kedvesen fogadják. Látszott, hogy nem a szegénységét nézik, hanem az őszinteségét. Még azt is elnézték neki, hogy a főzőkör után átkutatta a szemetest valami ételért. Keveset mondtak, de annál többet tettek érte, hogy ellássák azzal, amire szüksége volt. Máskor is elment a főzőkörökre. Barátság szövődött e szerencsétlen asszony és néhány szervező között. Ahogy teltek a hetek, olyan hatással volt rá a kedvességük, szeretetük és elfogadásuk, hogy elment a heti istentiszteletekre is, majd bibliaórákat vett.

A rendezetlen külső intelligens, tehetséges nő takart. Gyerekkorában tanult zongorázni, kiváló zenei érzéke volt. Két éven belül a gyülekezet

aktív tagja lett, mint az egyik orgonista. A dolgok egészen másképp alakulnak, ha nem azt látjuk az emberekből, amilyenek éppen, hanem azt, amivé majd lehetnek. Jézus hozzáállása megnyerő, elfogadó volt, és ilyenek lehetünk mi is!

Gyakorlati alkalmazás

A barátság megnyitja az ajtót az emberek szívéhez, de a konkrét bizonyítástevésünk nélkül általában nem nyeri meg őket Krisztusnak. A pozitív kapcsolatok megeremtik a bizalom légkörét, de önmagukban még nem nyerik meg az embereket, ha nem Krisztus áll a középpontban. Jézus „*az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6). Minden bibliai tantétel ezt az igazságot tárja fel Jézusról, ezért az Ő ereje által élhetjük az Ő életét. Pál apostol arra tanít, hogy szeretetben szóljunk az igazságot (Ef 4:15).

Kérjük meg a csoport tagjait, hogy beszélgessenek az alábbi jelenetekről:

1. Egy hajléktalan férfi táborozott le a gyülekezet parkolójában. Már három éjszakát ott töltött. Hogy lehet a legjobban megközelíteni, és mi az, ami már nem annyira helyénvaló? Hogyan tanúsíthatjuk megmentő szándékunkat anélkül, hogy hajléktalanok sátorvárosává változtatnánk a parkolót, ezzel kiváltva a szomszédság ellenszenvét?
2. Egy katolikus üzletfelünk nemrégiben veszítette el a feleségét, aki hosszú ideig küzdött a rákkal. A férfit az a gondolat kínozza, hogy az asszony talán éppen a purgatóriumban szenved. Hogyan mutathatnánk be neki az igazságot a holtak állapotáról vigasztaló megközelítésben, szeretettel, de anélkül, hogy támadásnak érzene önmaga vagy a hite ellen?
3. Egy ismerős, nem adventista fiatal házaspár mostanában veszítette el 12 éves kisfiát egy autóbalesetben. Hogyan beszélhetünk nekik a Krisztus által felkínált reménységről, hogy közben ne tűnjön úgy, mintha kisebbiteni akarnánk a gyerekek halálának tragikus voltát?

Néhány alapelv arra vonatkozóan, hogyan tehetjük megnyerővé a bizonyágtevésünket:

1. Kérjük Jézust, győzzön meg bennünket arról, hogy a lelke mélyén minden ember vágyódik utána és megnyerhető a számára!
2. Törekedjünk a pozitív, Krisztus-központú kapcsolatok kialakítására a hatáskörünkben lévőkkel!
3. Imádkozzunk lehetőségeikért, hogy bemutathassuk nekik Isten igazságait!
4. Szeretetteljes kapcsolatokban mutassuk be a bibliai igazságokat!

BÁTRAN SZÓLNI FINNORSZÁGBAN

Andrew McChesney

A 19 éves Simo Vehkavuori az életén gondolkodott, amikor látogatóban volt adventista nagybátyjánál és nagynénjénél Svédországban. A finn tinédzsernek eszébe jutott, hogyan szegte meg ígéretét, amit egy három évvel korábbi, nyári táborban tett, hogy követni fogja Istent. Most bánkódva tette fel a kérdést magában: „Vajon elvesztettem Isten kegyelmét?”

Egyik éjjel egy orgonabokor mellett imádkozott: „Jézus, ha most is elfogadsz engem, és ma éjjel van az ideje, hogy újra neked adjam a szívemet, akkor add ennek jelét! Talán engeddd, hogy egy hullócsillagot lássak!”

Amint felállt, egy hatalmas hullócsillag ívelt át az égbolton.

Miután hazatért a finnországi tejjgazdaságba, a munkások hamar tudomást szereztek Simo döntéséről. Sokan gúnyolódtak rajta. Egyik este ellenőr jött a szokásos körútjára. Simo éppen tehenet fejt az istállóban. Az asszony gúnyolódott a fiúval. „Nem lenne jobb neked is diszkóba és moziba járni, élvezni az életet, ahogy csak lehet, mint a többi fiatalnak?”

Simo felnézett rá, és így szólt: „Svédországban találkoztam a Megváltóval, és én követni akarom Őt, bárhová vezet.”

Alig ejtette ki ezeket a szavakat, óriási robaj hallatszott az istállóban, és a tehen, amit Simo éppen fejt, holtan dőlt el. Egy golflabda nagyságú gömbvillám jelent meg, Simót csak a gumicsizmája védte meg. A többi tehen is térdre esett, ijedtükben bőgni kezdtek. Azután csönd lett. Az ellenőr lába földbe gyökerezett, az arca elsápadt. Azután lassan megszólalt: „Csak porszemek vagyunk a természet elemeivel szemben. Maradj a választott ösvényen! Én hogyan léphetek rá ugyanarra az útra?”

Simo elhatározta, hogy soha többé nem lesz bizonytalan hitének a hirdetésében. Azon az éjszakán újra imádkozott: „Vedd az egész szívemet és életemet, add, hogy kövesselek, bárhová vezetsz!”

Simo ma 84 éves, nyugdíjas, aki több évtizeden keresztül szolgált gyülekezetvezetőként, majd lelkészként Finnországban.

A bekapcsolódás izgalma

ALAPIGE: 1Mózes 1:1-3

IGESZAKASZOK: Apostolok cselekedetei 2:41-47; 6:3-7; 12:5, 12-18; 16:9-10, 14-15; 1Korinthus 12:12-25

Áttekintés

A világ egyes részein a kis csoportok képezik a lelki fejlődés és az egyházi misszió alapját. A világ más területein pedig alig működnek - ha vannak egyáltalán - a gyülekezeteken belül. A Szentírás több helyen, többféleképpen ír ezekről. Mózes második könyvében az Izrael megszerzésére vonatkozó tervben is szerepelnek kis csoportok, hangsúlyossá azonban csak az újtestamentumi bizonyoságtévésben válnak, úgy Jézus szolgálatában, mint az 1. századi egyház életében.

A kis csoportoknak számos szerepe van a Bibliában, nem mindet ugyanúgy szervezték meg. Többféle is létezett. Némelyik azért alakult, hogy az ima és a bibliatanulmányozás által fejlődjön az emberek lelki élete. Más csoportok inkább bizonyoságtévő, missziós céllal jöttek létre, megint mások a keresztényi közösség és problémamegoldás végett. A Szentírásban leggyakrabban azt találjuk, hogy a kis csoportok az ima, a bibliatanulmányozás, a közösségápolás és a bizonyoságtévés körei voltak. A fenntartható kis csoportokban meg kell lennie mind a négy elemnek.

Nem túl hosszú életűek azok a kis körök, amelyekből hiányzik a missziós látás, illetve tevékenység. Amelyek végeznek missziómunkát, de alig imádkoznak, nemigen foglalkoznak a Bibliával vagy ápolják a közösséget, azoknak a tagjai gyakran „kiégnek” a szüntelen tevékenységben. Az e heti részben röviden áttekintjük, mit ír az Ószövetség a kis csoportokról, de főként alaposan átnézzük Jézus kiscsoportos szolgálatát, továbbá a dinamikus, sokoldalú kis csoportok jellemzőit, amelyekről Az *apostolok cselekedetei* leírásaiban olvashatunk.

Kommentár

A Biblia első verse így szól: „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1, ÚRK). A héber szövegben az „Isten” többes száma szerepel: *Elohim*, amiben a tudósok az egész keresztény történelem során a Szentháromság – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – koncepcióját látták.

A kép még tisztább 1Móz 1:26-ban: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra.*” Itt amellet, hogy Isten neve többes számban szerepel (*Elohim*), a „mi” személyes névmás is utal a Szentháromság több személyére. 1Mózes 1. fejezete a Szentírás későbbi kinyilatkoztatásaival együtt sziklaszilárdan bizonyítja, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek három különálló, örökkévaló személye együtt létezett egy kis csoportban, egymással osztatlan egységben, és közösen végezték különböző feladataikat a világ teremtésében (lásd 1Móz 1:1-2; Ef 3:9; Kol 1:13-17; Zsid 1:1-3).

A Biblia tanítása szerint Isten nem egyedül élt. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek örök időktől fogva együtt léteztek bensőséges közösségben és egymás iránti végtelen szeretetben. A Szentháromság tagjainak kapcsolatában tükröződő szeretet és a teremtés, valamint a megváltás munkájában megmutatkozó harmonikus együttműködés példa a ma élő hívők összes kis csoportja számára.

Ennek az igazságnak a példáját látjuk az Újszövetségben, különösen Jézus és a tanítványok szolgálatában. Lk 6:13 feljegyezi, hogyan választotta ki 12 tanítványát Jézus számos követője közül. A döntés előtt „*az éjszakát Istenhez való imádkozással töltötte*” (Lk 6:12, ÚRK). A Szentlélek készítéseit követve hívta el a 12 tanítványt kis csoportjába. Ezen belül volt még egy szűkebb kör, Péter, Jakab és János, akik a legközelebb álltak a Megváltóhoz. Jézus imádkozott tanítványaival, valamint értük is. Magyarázta nekik az Írásokat, Isten Igéjét. Gyakran együtt étkeztek, tartós közösséget alakítottak ki és együtt vettek részt a misszióban.

Noha különböző háttérből valók, eltérő személyiségűek voltak, más-más temperamentummal, felfogással, a feltámadás után Jézus mégis össze tudta hozni azzal a céllal, hogy eljuttassák üzenetét a világnak. Együtt erősebbek voltak, mintha külön-külön próbálkoztak volna.

Egységben az erő, a széthúzásban pedig gyengeség van. Amikor a gyülekezeti tagokat kis csoportokba szervezzük a misszió céljából, és a tagok egyénenként is ismerik saját szerepüket Krisztus testében, akkor az egyház nagy erővel tesz bizonyosságot a Megváltóról a világban.

Figyeljük meg a kiscsoportos szolgálat néhány példáját *Az apostolok cselekedeteiben!* A 2. fejezet feljegyi, hogy pünkösd napján háromezer ember kereszttelkedett meg. Milyen tanítást, gondozást kaptak ezek az új hívők a megtérésük után? Mitől volt olyan erős a keresztény egyház? A feljegyzés szerint: „*És állhatatosan kitartottak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban*” (ApCsel 2:42, ÚRK). Ez az igevers különösen tanulságos. Az új hívők gondozását kis csoportokban végezték, imádkoztak, közösséget építettek és az Írások tanulmányozása által erősítették hitüket. Életük betelt „örömmel és hálaadással”. A körülöttük élőket megindította szavaik és életük bizonyágtétele. Ez a tanúságtétel olyan erőteljes volt, hogy „*az Úr naponta szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel*” (ApCsel 2:47, ÚRK). A szolgálatra megszervezett, egységes gyülekezet bizonyágtétele erős a környezetben élők számára.

1Korinthus 12. fejezetében Pál apostol Krisztus testének hasonlatával ábrázolja az egyház szervezeti felépítését. Minden tag szerepe értékes a testben. Amikor az emberi testre gondolunk, tényként állapítjuk meg, hogy a szervei rendszerekben működnek. Egy sejt sem működik csak úgy magában, a többitől függetlenül. Az emberi test 11 rendszerből áll, amelyek működése létfontosságú az egész test számára. Néhány példa: az emésztőrendszer, a keringési rendszer, az idegrendszer, a légzőszervek.

Képzeljük magunk elé a légzőszerveinket mint kis csoportot: egyes tagok oxigént szállítanak a sejtekbe, az orrba, a szájba, a gégébe, a légcsőbe, a hörgőkbe. A légutakon keresztül élet jut az egész testbe. Kezdjük már érteni, a Szentlélek miért ihlette arra Pál apostolt, hogy a test hasonlatával szemléltesse az egyházat?

„*Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint*” (1Kor 12:27, ÚRK). A kis csoportokhoz tartozó gyülekezeti tagok, akik mindnyájan hozzájárulnak egyéni ajándékaikkal a nagy egészhez, egészséges környezetet teremtenek egymás lelki fejlődéséhez és a gyülekezet számbeli növeke-

déséhez. Amikor az emberi testre gondolunk, megállapítjuk, hogy minden testrésznek szerepe van. Nincsenek tétlen szemlélődők. A test minden sejtjének feladata van. 1Kor 12:20-22 szakasza világossá teszi: „Így ugyan sok a tag, de egy a test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: »Nincs rád szükségem«, vagy a fej a lábaknak: »Nincs rátok szükségem.« Sőt inkább: a test gyengébbnek látszó tagjaira igen nagy szükség van” (ÚRK).

A gyülekezet minden tagja egyformán fontos. Mindenki kapott lelki ajándékot, amivel szolgálhat a testen belül. A kis csoportok lehetnek azok az eszközök, amelyeket Isten arra használ, hogy az egyes tagok bizonyágtételét az egész test áldására fordítsa. Ezek az egymással kölcsönösen kapcsolatban lévő csoportok képezik az egészséges gyülekezet alapját. Ha egy-egy kis csoport tagjai vagyunk, az erősíti keresztényi elköteleződésünket, felelősségtudatunkat, elszámoltathatóságunkat. A kereszténység nem szólóműsor. Közösségben vagyunk keresztények, ajándékainkat a közösségben és annak áldására használjuk fel.

Néhány gyakorlati példa *Az apostolok cselekedeteiből*: A 6. fejezetben arról olvasunk, hogy probléma támadt a gyülekezeten belül a szegény özvegyasszonyok étkeztetése kapcsán. Panaszkodtak, hogy a görögül beszélő özvegyasszonyokat elhanyagolják az élelem napi kiosztásánál. Ez a helyzet önmagában kettészakíthatta volna a gyülekezetet. Hogyan oldották meg a problémát? Egy kis csoportot alakítottak, aminek a tagjait diakónusoknak nevezték, és ők előterjesztettek egy megoldási javaslatot. Az istenfélő férfiak lelki ajándéka révén megoldódott a helyzet. Hozzunk fel más példát is a kis csoportok hatékonyságának szemléltetésére! *Az apostolok cselekedetei* 12. fejezetében azt találjuk, hogy Heródes bebörtönözte Pétert. Úgy tűnt, hogy az apostol sorsa megpecsételődött. A gyülekezet egy házi imacsoportot szervezett. A tagok őszintén keresték Istent, Péter pedig csodálatos módon kiszabadult. Az odaszentelt életű, imádkozó hívők örökre szóló változásokat idézhetnek elő.

A 16. fejezetben Pál apostol az evangélium hirdetésére egészségügyi missziós csoportot alakított, aminek tagja volt Lukács és Pál ifjú véden-ce, Timóteus. Görögország evangelizálása volt a cél. Gyülekezeteket alapítottak Filippiben, Thesszalonikában és Korinthusban, és ezzel kétségtelenül bizonyították munkájuk hatékonyságát. Három kis csoporttal találkozunk: a 6. fejezet csoportja, aminek elsődleges feladata a gyü-

lekezetten belülről korlátozódott; a 12. fejezet imacsoportja és a 16. fejezet evangelizációs csoportja.

Egy dologra azonban nagyon kell ügyelnünk, ha kis csoportot alapítunk: nehogy azt képzeljük, mindegyiknek egyformának kell lennie! Az Újszövetségben különböző csoportok voltak, más-más igényeknek feleltek meg, egymástól eltérő szolgálatot végeztek a nagy egész áldására.

Mindegyikben fontos elem volt az ima, a közösség, az Ige tanulmányozása és a szolgálat. A csoportok formája, felépítése és szolgálata azonban különbözött, mégpedig a tagok lelki ajándékai alapján. Egyes csoportok szerepe elsősorban a segítségnyújtás volt Krisztus testén, a gyülekezetten belül, míg mások missziós szolgálatot kaptak és arra összpontosítottak, hogy megnyerjék az elveszetteket Krisztusnak.

Gyakorlati alkalmazás

Az egyéni bizonyosságtevésen kívül a kis csoportok arra biztosítanak lehetőséget, hogy minden gyülekezeti tag maximálisan kihasználhassa lelki ajándékait. Nem mindenkit ugyanarra hív Isten, de azt egyaránt várja tőlünk, hogy használjuk a tőle kapott ajándékokat. A kis csoportos munka izgalmas lehetőség arra, hogy bekapcsolódjunk a gyülekezet életébe. Íme a kis csoportok néhány típusa, amelyekről beszélhetünk a szombatiskolában:

1. **Szombatiskolai akciócsoportok:** Felnőtt szombatiskolai osztályok hét közben is találkoznak, hogy imádkozzanak, közösséget ápoljanak, együtt falatozzanak, tanulmányozzák a Szentírást és missziós tevékenységeket tervezzenek. A világ egyes részein ezek képezik a gyülekezetnövekedés alapját.
2. **Szolgáló csoportok:** 6-12 főből állnak, olyanokból, akik hasonló lelki ajándékokkal és érdeklődési körrel rendelkeznek, együtt kezdenek dolgozni egy konkrét szolgálat, missziófeladat megvalósításáért. Például főzőkörök, egészségügyi szolgálat, stresszkezelési tanfolyam, életmódklubok stb. Egyéb példák: családi élet szeminárium, ifjúsági szolgálat, bibliakör, könyvevangélista csoport. A Szentlélek készítetésére a hasonló érdeklődésű tagok kis csoportot alakítanak, hogy ajándékaikkal szolgálhassák a környezetükben élőket.

3. **Lelki növekedést elősegítő csoportok:** 6-12 tagból álló csoportok elsődleges célja, hogy gondozzák és erősítsék a gyülekezeti tagok hitét. 3-6 hónapon át otthonokban találkoznak, hogy beszéljenek egymással örömeikről, problémáikról, küzdelmeikről és győzelmeikről, miközben imádkoznak, beszélgetnek, tanulmányozzák az Igét és közösséget ápolnak egymással.

Három gyakorlati lehetőség, hogy még aktívabban bekapcsolódjunk a Krisztusért végzett munkába:

1. Gondolkodtál már azon, hogy egy kis házi csoportot indítasz az otthonodban?
2. Van olyan szolgáló csoport, amihez a Szentlélek késztetésére csatlakozhatnál?
3. Mit gondolsz, lehetne egy akciócsoport a szombatiskolai osztályod, ami havonta egyszer összejön imádkozni, közösséget ápolni, Igét tanulmányozni és missziós terveket készíteni?

Az újszövetségi keresztény egyházban nem voltak tétlen szemlélődők. Mi is kapcsolódjunk be a munkába! Növekedni fogunk Krisztusban, mások pedig áldást nyernek, ha a szolgálatban egy-egy kis csoportban használjuk ajándékainkat.

MEGBOCSÁTÁS KELET-TIMORBAN

Andrew McChesney

A férfi, aki csaknem megölt egy hetednapi adventista bolti eladót, mégsem vonul börtönbe, miután a kelet-timori hatóságok elfogadták az áldozat döntését, hogy inkább megbocsát, és nem követeli a támadó elítélését. Az eset szinte sokkolta Lospalos lakosságát, hiszen ott még általános a vérbosszú. Még a hatóságok is megdöbbenésüknek adtak hangot, hogy miért döntött így Edu Wachumura.

A támadó, Juvinil Ananias 2017-ben egy dárdát hajított be a bolt ajtaján, hogy megölje Edut. Edu később a lospalosi rendőrőrsön találkozott Juvinillel, ahol aláírta a nyilatkozatot, hogy megbocsát neki. Juvinil bocsánatot kért tettéért. Felajánlotta, hogy levág egy disznót és ünnepeget rendez Edu tiszteletére, de Edu ezt visszautasította, mondván, hogy nem fogyaszt disznóhúst. A támadásról 2018. 4. negyedévében már beszámoltunk az egyik missziótörténetben.

Juvinil azon a nevezetes napon részegen esett be a boltba, és káromkodva szidta Edut, aki a pultnál dolgozott. Megfenyegette, hogy megöli, de visszakozott, amikor látta, hogy a boltban még vannak rajta kívül vásárlók. Az eladó azonban este kopogást hallott a bolt hátsó vasajtáján, ami kulccsal és láncokkal is be volt zárva. Amikor odament, hogy megnézzze, ki az, egy dárda repült át az ajtó részén. Edu az arca elé kapta a karját, így a dárda hegye csak az orrát vágta meg egy kicsit. A rendőrök megkérdezték Edut, hogy akarja-e, hogy Juvinil börtönbüntetést kapjon, de a fiú azt mondta, megbocsátott támadójának. A hosszas jogi procedúra 2019-ig tartott, amikor Juvinilt hivatalosan is szabadon engedték. A támadás után Edu két testvére is megkeresztelkedett. „A faluban mindenkit megdöbentett az eset, izgatottan beszélnek az emberek, hogy Edu megbocsátott, és senki sem érti. Ez Isten hatalma! Remélem, az ő megbocsátó lelkületét látva megértenek valamit azért is, mert meglátják Isten megbocsátását” – összegzi a történeteket Edu főnöke.

Bemutatni Jézus történetét

ALAPIGE: *1János 5:11-13*

IGESZAKASZOK: *Márk 5:15-19; Efezus 2:1-8; Zsidók 10:19-22; 1János 5:1-3*

Áttekintés

Az Újtestamentum erejét a személyes bizonyágtevés adja. Az 1. században élt hívők még saját tapasztalataik alapján beszéltek Krisztusról. A látszatkeresztények – ha van egyáltalán létjogosultsága egy ilyen kifejezésnek – sosem fogják megváltoztatni a világot. Amikor Krisztus a szívünkben él a Szentlélek által, az életünk más lesz. A bizonyágtevés valóban szörnyen terhes feladat, ha merő „vallási kötelességből” tesszük. Hatalmas öröm azonban, ha a Krisztus szeretetétől túlszorduló szívből fakad, amiért megváltott minket. A szerelmesek szívesen beszélnek a szeretett személyről. Ami igaz az emberi érzésekre, az igaz az Isten iránti szeretetünkre is. Az újszövetségi bizonyágtevés ereje pontosan abban állt, hogy a hívők spontán, szeretettel beszéltek Krisztusról. A bizonyágtevés nem a törvényeskedés követelménye volt, hanem a keresztények szívének válasza arra az áldozatra, amit Krisztus a kereszten hozott meg.

Az e heti tanulmányban újra felfedezzük, milyen erővel képes a személyes bizonyágtevés közelebb vonni az embereket Krisztushoz. Ez az erő nem abban rejlik, hogy milyen rosszak voltunk egykor, mára viszont milyen jók lettünk. Nem! Az egész Krisztusról szól, aki a megmentésünkért a szeretet megmentő küldetésében eljött a bűnös világba. Bizonyossággal tanúskodhatunk erről, nem azért, akik vagyunk, hanem annak alapján, hogy Ő ki.

Kommentár

Efezus 2. fejezetében Pál apostol szemlélteti, hogy milyen változás történik, amikor valaki elfogadja Krisztust. Megállapítja, hogy „*e világ életmódja szerint*” jártunk egykor, „*közöttük éltünk testünk kívánságaival,*

köveltük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk természetünk-nél fogva, éppen úgy, mint a többiek” (2-3. vers, RÚF). A „harag fiai” kifejezés egyszerűen arra utal, hogy természetünk-nél fogva bűnösök vagyunk, Isten ítéletére vagy haragjára méltók. Jeremiás próféta kijelenti, hogy „csalárdabb a szív mindennél, és romlott az, ki ismerhetné ki” (Jer 17:9, ÚRK)? Ézsaiás hozzáteszi, hogy az is csak szennyes ruha, amit a saját igazságunknak gondolunk (Ézs 64:6).

Az Ige azért nevezi szennyes ruhának az igazságunkat, mert bűnös szívből származik. Krisztus nélkül a bűnös természetünk fogságában reménytelenül elveszettek vagyunk.

Pál folytatja a megváltási tervvel kapcsolatos nagy ívű gondolatmenetét: „De az irtalomban gazdag Isten az ő nagy szeretete által, amellyel minket szeretett, minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, Krisztussal együtt megelevenített – kegyelemből van üdvösségetek –, és vele együtt feltámasztott, és vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban” (Ef 2:4-6, ÚRK). Minden kegyelemből történik. Így kapunk bűnbocsánatot és szabadítást a bűn szorításából. Kegyelmevel ment meg a bűn büntetésétől és hatalmából. A kegyelem általi üdvösség szabadít fel a bűn kárhozzátása alól, valamint annak szolgasága, illetve uralma alól. Egykor holtak voltunk a törvényszegésben és bűneinkben, most azonban élünk Krisztusban. Az Ef 2:5-ben említett kifejezés: „megelevenített”, illetve „életre keltett” (RÚF) tulajdonképpen az újjászületést jelenti. Krisztusban lenni olyan, mintha teljesen újjászületnénk, újrakezdünk mindent, új azonosságtudattal Krisztusban, új erővel. Ha így járunk vele, akkor már „az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:10). Az eredeti görögben itt a *poieima* szó szerepel, ami úgy fordítható, hogy „alkotás”. Amikor Krisztus újjáteremt bennünket nevének dicsőségére, „verset ír” az életünk-ből a jó cselekedetek által, amelyekre a Szentlélek indít az egész világegyetem láttára.

A kegyelem mindenkié

Néhány örömhír: Isten kegyelme nem csak a kiválasztottak számára érhető el. Pál apostol világossá teszi, hogy ingyen kapja mindenki: „Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közeliékké tettetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt egyg-

tette, és ledöntötte a válaszfalat, az ellenségeskedést az ő testében” (Ef 2:13-14, ÚRK). A „közbevetett válaszfal” kifejezés figyelemre méltó. A jeruzsálemi templomba nem engedtek belépni egyetlen embert sem, aki nem volt zsidó. A templom területén állt egy másfél méter magas fal, amelyen 13 nagy tábla hirdette görög és latin felirattal a pogányoknak és az idegeneknek, hogy az életüket kockáztatják, ha a kerítésen túl mennek.

A zsidó történetíró, Josephus Flavius világosan kifejtette: „Ott húzódtott egy kőből épült válaszfal... Elegáns kialakítású volt; oszlopai egyenlő távolságra álltak egymástól, hirdetve a tisztaság törvényét, hogy »idegeneknek tilos belépni a szentélybe«” (*Archeological Bible*. Grand Rapids, MI., 2005, Zondervan Publishers, 1917. o.). A zsidó szentélyben pogányok nem járulhattak Isten színe elé. Krisztus azonban ezt megváltoztatta. Kegyelme közvetlen utat biztosít számunkra az Atyához. Mindazok, akik hittel fogadják az általa ingyen felajánlott megváltást, beléphetnek örök országába.

Az evangélium mindenkinek szól, Isten mindenkinek felkínálja az üdvösséget. A megbocsátás, a kegyelem, az irgalom mindenkié. Az Újszövetség korában élt hívók megragadták a kegyelemnek ezt a csodáját, és erről nem hallgathattak. Életcéljuk volt, hogy mindenkinek beszéljenek Jézus gazdag kegyelméről. Amikor megértjük ennek jelentőségét, mi is életcélunknak tekintjük, hogy elmondjuk az Ő történetét.

A kegyelem megváltoztat

A kegyelem megváltoztat bennünket. Jakabot és Jánost, akiket egykor „a mennydörgés fiainak” nevezett a Biblia, szintén átalakította a kegyelem. Nem nevezik a mennydörgés fiának azt, akinek szelíd, passzív, visszafogott a természete. Jakab és János olyanok voltak, akár a dinamit: hirtelen haragúak, türelmetlenek, szinte azonnal robbantak. Versengtek és pozícióra áhítoztak Krisztus új királyságában, akinek önfeláldozó szeretete azonban egész lényüket megváltoztatta. Jakab végül mártírhálált halt, János pedig, aki jóval túlélte 90. életévét, fáradhatatlanul hirdette a szeretet történetét, ami megváltoztatta az életét. Valaki így fogalmazott: „János szeretetbe mártott tollal írt.” Megváltoztatta a szeretet, és erről a történetről bizony beszélnie kellett. Pál apostol ezt írta: „A Krisztus szeretete szorongat minket” (2Kor 5:14, ÚRK). Más szóval: Krisztus szere-

tete késztet, motivál, ösztönöz bennünket arra, hogy mondjuk el mindenkinek a megváltás történetét.

Ellen G. White szerint: „A szeretet mennyei tulajdonság, mennyei jellemvonás. Bűnös szívből nem támadhat. Ez a mennyei növény csak ott virít, ahol legfőképpen Krisztus uralkodik. Ahol szeretet él, ott erő és igazság lakozik a lélekben. A szeretet jót tesz, csakis jót. Akiben szeretet él, a szentség gyümölcseit termi, végül pedig örök életet” (*The Youth's Instructor*. 1898. január 13.).

Jézus történetéről beszélni azt jelenti, hogy elmondjuk, hogyan munkálkodott kegyelme az életünkben. A bizonyágtétevés nem olyan lelki ajándék, amit csak néhány kiválasztott kap, mert ez minden keresztyén feladata. Egyszerűen mondjuk el, mit tett Krisztus értünk! Mondjuk el, milyen békességet találtunk benne! Hirdessük, hogyan adott értelmet és célt az életünknek! Imádkozunk lehetőségeikért, hogy beszélhessünk a körülöttnk élőknek arról, milyen örömet találtunk Jézus követésében! Mondjuk el, hogyan ragadtuk meg ígéreteit hittel és miként tapasztaltuk azok igazságát! Mondjuk el, hogyan válaszolt Isten az imáinkra és milyen bibliai ígéreteket tartunk nagyon fontosnak! Meg fogunk lepődni azon, hogy milyen örömmel válaszolnak majd mások az őszinte hitre.

Egy korábbi részben már említettük a megszállottak esetét. Képzeljük csak el, milyen ereje volt a bizonyágtétevésüknek, amint bemutatták, mit tett értük Krisztus! Ki vitatkozhatott volna ezzel? A megváltozott élet a lehető leghatalmasabb bizonyosság. Vannak, akik vitatják egyes hittételeinket, talán a teológiai nézeteinket is, de kevesen fogják kétségbe vonni a megváltozott élet bizonyosságát. Ellen G. White szépen fogalmaz: „Az evangélium ügye mellett a legnagyobb érv egy szerető és szerethető keresztyén” (*A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 339. o.). A kritikusok elcsitultak, látva a lenyűgöző változásokat a megszállottak életében. Amikor Krisztus szeretete árad az életünkből, mások is késztetést fognak érezni, hogy Krisztust keressék, aki átalakított minket és csodálatos békét, örömet hozott az életünkbe.

Keresztyén bizonyosság

Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné: „Van örök életed?” Bizonytalan vagy biztos választ adnánk? Vajon mit mondanánk? „Nagyon remélem!”

vagy „Bár tudnám!”, vagy „Nem vagyok biztos benne.” Jézus azt akarja, hogy bizonyosak legyünk az örök életünkben. János apostol kijelenti: „És ez az a bizonyosság, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van” (1Jn 5:11, ÚRK). „Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezeket írtam, hogy tudjátok: nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, örök életetek van” (1Jn 5:11-13, ÚRK). Amíg Jézus Krisztus az életünkben van, miénk az örök élet ajándéka. Ő az élet, és benne nekünk is életünk van. Ez a bizonyosság ad erőt a szavainknak. Üdvbizonyosságunknak nem a jó cselekedeteink vagy a felsőbbrendű igazságunk az alapja, hanem egyedül Krisztus, aki a Szentlélek által él bennünk és tesz jót rajtunk keresztül.

Gyakorlati alkalmazás

Lehetséges Jézus hatékony bizonyosságtevőjének lenni úgy, hogy nincs üdvbizonyosságunk? Egyes adventista keresztények vonakodnak az üdvbizonyosság bibliai tanításától, mert Ellen G. White egy helyen azt írta, hogy „a Megváltót elfogadó, őszintén megtért hívőkben se keltsük azt az érzést, hogy most már biztosan üdvözülnek” (*Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 103. o.). E kijelentés szövegkörnyezetének elemzése azonban bemutatja, hogy Ellen White itt „az egyszer megváltva, mindörökre megváltva” elméletről beszél. Az elbizakodottság okozta hamis bizonyosságról szól, arról a téves elképzelésről, hogy ha egyszer Krisztushoz jövök, utána már többé nem bukhatok el, nem veszhetek el. Ez könnyen vezethet önelégült keresztényi élethez és bűnös viselkedésünk igazolásához. Isten kegyelme nem „olcsó”. A Jézusban való üdvösséggel kapcsolatosan Ellen G. White világosan kijelentette: „Mindnyájan egyénenként tudhatjátok, hogy van élő Megváltó, Ő a segítőtok és Istenetek. Nem kell bizonytalankodva mondogatni: »Nem tudom, van-e üdvösségem.« Hiszel Krisztusban, mint személyes Megváltódban? Ha igen, akkor örvendj” (*General Conference Bulletin*. 1901. április 10.)!

Bátorítsuk az osztály tagjait, mondják el, miért hiszik, hogy a hatékony bizonyosságtevés alapja az üdvbizonyosság! Egyikük olvassa el 1Jn 5:11-13 verseit, és beszéljétek meg ezeket az igeverseket az osztályban! Hol találhatunk üdvbizonyosságot?

Olvassuk el és beszéljük meg a következő kijelentést, amit Ellen White ugyan a fiatalokról írt, de mindenkire ugyanúgy érvényes!

„Ha egyszer sikerül figyelmüket Jézusra összpontosítani, akkor megtalálják életük fix pontját. Ő lesz az, akiért lelkesedni fognak, akit csodálnak és akit szenvedélyesen követnek. A munka öröm, az áldozat valódi élvezet lesz számukra, hiszen Krisztust imádni, hozzá hasonlónak válni, érte dolgozni: az élet legmagasztosabb kihívása és legigazabb öröme” (Nevelés. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 261. o.)!

A HALOTT ASSZONY BESZÉL

Andrew McChesney

Tomasz Karaudát, a Lengyelországban élő, 28 éves hetednapos adventista orvost arra kérték, hogy írja alá egy még élő páciens halotti bizonyítványát. Egy ápolónő tolta be az asszonyt az intenzív megfigyelő szobába, ahol Tomasz rezidens orvosként dolgozott éppen.

Minden arra utalt, hogy az asszony halott. Tüdőrákja volt. Kezdett beállni a merevség, a bőre már halványodott, elvesztette rózsaszín színét, mert a vérkeringése leállt. Az állapota visszafordíthatatlan volt.

„Soha életemben nem láttam ilyet - idézte fel Tomasz a pillanatot. - Halott volt, mégis ült a tolószékben és beszélt.”

Az asszonyt az intenzív osztályra vették fel, de az orvosa - látva, hogy már semmit nem tud tenni érte - elküldte, hogy felszabadítsa az ágyat egy másik súlyos eset számára. A Tomasz által felügyelt részlegben sem volt szabad ágy, így Tomasz egy hordágyat gurított a folyosóra, gyöngéden ráfektette az asszonyt, és a következő két órában beszélt hozzá. Az asszony tudta magáról, hogy haldoklik. Értelmesen beszélt, kifejezte, mennyire bánja az élete során meghozott rossz döntéseket. „Egész életemben dohányoztam - mondta. - Bár visszamehetnék és újrakezdhetném az életem!” Tomasz nem tudta, mit mondjon. Hirtelen úgy érezte magát, mintha a bibliai történetbe került volna, ahol a két lator függött a kereszten. Megfogta az asszony kezét és vigasztalta. Végül az asszony valóban meghalt. Tomasz aláírta a halotti bizonyítványt. „Nagy felelősség keresztény orvosnak lenni - mondja Tomasz. - Senki sem tanította az egyetemen, hogyan kezeljük egy ilyen szituációt. Úgy hiszem, mindenképpen megéri segítő kezet adni még az utolsó percekben is, és reményt adni annak, aki a halál szélén áll. Máskor az a legjobb, ha semmit nem mondunk. Csak megfogjuk az illető kezét és csöndben imádkozunk.”

A világ haldoklik a bűnben. Néha beáll a merevség, és az állapot visszafordíthatatlannak tűnik. Te fogod majd valakinek a kezét? Imádkozol? Felajánlod a reménységet?

Amit érdemes elmondani

ALAPIGE: Jelenések 14:1-12

IGESZAKASZOK: 2Péter 1:12; Jelenések 14:6-12, 14-20; 19:11-18

Áttekintés

A negyedévi bibliatanulmányban főként Jézusra összpontosítottunk, aki a példaképünk abban is, ahogyan az emberekhez viszonyult, bemutatta Isten jellemét és magyarázta országának örökkévaló igazságait. Bizonyoságtétele nem csak szavakból állt, egész élete az volt. Tettei igazolták szavai megbízhatóságát. Élete tanúsította tanításának igazságát. Jézus önfeláldozóan szolgált a körülötte élőknek, megérintette az emberek szívét. Lerombolta az előítéletek válaszfalait, így tömegek fogadták el az általa közölt örömhírt és felhívásokat.

A hatékony bizonyágtétevés a Krisztus és Igéje iránti szeretettől túlsorduló szívből jön. Az újszövetségi hívők azért tettek szenvedélyesen bizonyoságot, mert annyira szerették Jézust. Benne látták az évszázados próféciaák teljeseését. Életéből és tanításaiból Isten dicsősége ragyogott. A korai egyház tapasztalatáról szólva Péter apostol azt mondja, hogy meggyökereződtek a „jelenvaló igazságban”. Ezzel a kifejezéssel az adott generáció számára aktuális és sürgető igazságra utalt. Krisztus eljött. Ennek a hirdetésénél semmi nem volt fontosabb, amikor a hitükről beszéltek. Jézus, a Messiás beteljesítette a próféciaakat. Az üdvösség mindenki számára elérhetővé vált.

Az e heti tanulmányban Jézus utolsó üzenetét fogjuk vizsgálni, amit a haldokló világnak küldött. Felfedezzük a jelenvaló igazságot, ami a második adventre készülő, végidei nemzedéknek szól. Újra rácsodálkozunk Jézus örökkévaló szeretetének, túlradó kegyelmének és örök igazságának üzenetére a Biblia utolsó könyvében, *A jelenések könyvében*, de főként Jel 14:6-12 szakaszában.

Kommentár

A jelenések könyve „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása”. A Biblia utolsó könyvének minden próféciája ékköveket tartogat számunkra Jézusról. Ez különösen igaz a 14. fejezet utolsó üzenetére. „*És egy másik angyalt láttam az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek, és hangosan ezt mondta: Féljétek Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:6-7, ÚRK).

Ez **sürgős** üzenet: az angyal az ég közepén repül. **Örök**: az angyalnál az örökkévaló evangélium van. **Egyetemes**: minden ágazatnak, törzsnek, nyelvnek és népnek hirdetni kell.

Az örökkévaló evangélium

Az „örökkévaló evangélium” kifejezés a múlttól, a jelenről és a jövőről szól. Amikor Isten a szabad erkölcsi döntésre való képességgel alkotta meg az embert, bekalkulálta, hogy az ember a döntéseivel kanyarokat fog leírni. Amikor a teremtmények döntési képességet nyertek, az is lehetővé vált, hogy fellázadjanak Teremtőjük szeretetteljes természete ellen. A megváltás terve már akkor megfogant Isten elméjében, mielőtt ősszüleink fellázadtak volna az Édenben (lásd Jel 13:8).

Ellen G. White így ír erről: „Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve *»ama titoknak kijelentése«* volt, *»mely örök időtől fogva el volt hallgatva«* (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 13-14. o.).

Az „örökkévaló evangélium” kifejezés úgy mutatja be Istent, mint aki annyira szereti teremtményeit, hogy bár teljes mértékig tudatában volt döntéseik következményeinek, gondoskodott a lázadás megoldásáról, még mielőtt vétkeztek volna.

Még egy szempontból mondható az evangéliumról, hogy örökkévaló. Az őszinte, hiteles, képmutatás nélküli szeretetre, az értelmes kapcsolatok-

ra kiéhezett generáció számára az evangélium elfogadást, megbocsátást, bensőséges kapcsolatot, kegyelmet és életet megváltoztató hatalmat hirdet. A feltétel nélkül szerető Istent mutatja be, aki mélységesen törődik az emberiséggel, ezért bármeddig elmege a megmentésünkért, mert szeretné, ha örökre vele lennénk.

Széles e világra

A három angyal közül az első sűrgető, végidőre szóló üzenete szerint az „örökkévaló evangéliumot” hirdetni kell minden „ágazatnak, törzsnek, nyelvnek és népnek”. Ez a misszió olyan óriási, hatalmas, széleskörű és átfogó, hogy szinte teljesen lehengerlő. Legsorgalmasabb erőfeszítéseinket és teljes elkötelezettségünket igényli. Arra késztet, hogy ne önmagunkkal foglalkozzunk, hanem Krisztus szolgálataért égjen a szívünk. Valami nálunk nagyobbra késztet, és a saját, szűk látókörünkön túl szélesebb távlatot tár elénk. Nincs annál lelkesítőbb, nagyobb megelégetést adó érzés, mint hogy részei lehetünk Isten mozgalmának, amit gondviselése által Ő indított el, mégpedig abból a célból, hogy nagyobb és hatalmasabb munkát végezzen el, mint amit bárki egyedül elvégezhetne. A Jelenések 14. fejezetében található feladat a legnagyobb, amit Isten az egyházára bízott.

Féltétek Istent!

Az idős János apostol, aki ekkor fogságban élt Pátmoszon, Jel 14:7 versében folytatja a sűrgető, végidei felhívást, feljegyezve az angyal szavait: „Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” A „félni” kifejezés a görög eredetiben a *phobeo*, aminek itt a jelentése: a mindenható Istent tisztelettel, csodálattal, áhítattal félni. Ez azt jelenti, hogy a szemléletünk Isten-központú, nem énközpontú. A nagy küzdelem akörül zajlik, hogy ki mennyire rendeli alá magát Istennek. Lucifert az önzés vezérli. Nem hajlandó önmagán kívül más tekintélyt elfogadni. Ahelyett, hogy meghajolt volna a trónon ülő Teremtő előtt, ő akart arról a trónról uralkodni. Az első angyal hív, hogy Istent helyezzük az életünk középpontjába. A materializmus és a fogyasztói társadalom korában, amikor a szekuláris értékek az ént helyezték a középpontba, hangzik a menny felhívása, hogy forduljunk el az énközpontúságtól, rázzuk le magunkról az önzés láncait és életünk középpontjába a teremtő Istent helyezzük.

Dicsőséget adni Istennek

Istennek a cselekedeteink által adhatunk dicsőséget. Azt is jelenti ez ugyanakkor, hogy belső meggyőződésünk olyan életmódban nyilvánul meg, ami Istent dicsőíti – akár a tetteinket, akár a szavainkat tekintve.

Pál apostol kifejti, mit jelent Istennek adni a dicsőséget, amikor sürgős felhívást intéz a korinthusi gyülekezethez: „*Tehát akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek*” (1Kor 10:31, ÚRK). Amikor Ő az életünk középpontja, vágyunk neki adni a dicsőséget életünk minden területén, legyen szó a táplálkozásról, az öltözködésről, a szórakozásról vagy a zenéről. Úgy adunk dicsőséget a Teremtőnek, ha szeretetteljes jellemét mutatjuk be a világnak az akarata teljesítésére szentelt életünkkel.

A végidei ítélet

A szakasz így folytatódik: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája*” (Jel 14:7). A jó és rossz közötti küzdelem nagy kérdései véglegesen megoldódnak. A világegyetem látni fogja, hogy Isten kegyelmes és igazságos, szeretetteljes és igazságos, együtt érző és kifogástalanul becsületes. Az ítélet nyilvánvalóvá teszi, hogy mindent megtett az összes ember megmentéséért. Bemutatja a várakozó világ és a figyelő világegyetem előtt, hogy milyen messze elment a megmentésünkért. Az ítélet félrelebbenti a függőnyt, majd elénk tárja a jó és a rossz között zajló nagy küzdelem kozmikus drámáját. Bemutatja Isten önfeláldozó szeretetét Sátán önző törtetésével szemben. Az ítélet minden jogtalanságot orvosol majd. Az igazság diadalmaskodik a gonoszság felett. Isten legyőzi a pokol erőit. Nem az igazságtalanságé lesz az utolsó szó, hanem Istené. Az élet minden méltánytalansága örökre elmúlik.

Jel 14:7 egy felhívással zárul: „*...imádjátok azt, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és a vizek forrásait*”. Ez világos felhívás a Teremtő imádatára abban a korban, amikor a tudományos és a vallási világ nagy része elfogadja a darwini evolúcióelméletet.

A teremtés kifejezi, hogy milyen értékesek vagyunk Isten szemében, mennyit érünk neki. Nem vagyunk egyedül a világegyetemben. Nem piciny porszemekként sodródunk a kozmoszban. Nem! Isten teremtett

meg bennünket, Ő formált, alkotott, nem csak úgy kialakultunk. Nem „genetikai baleset” következtében jöttünk létre. A teremtés az igaz isten-tisztelet lényegét érinti. A szombat a Teremtő gondoskodását és a Megváltó szeretetét hirdeti. Arra emlékeztet, hogy nem a kozmosz árvái vagyunk, akik tehetetlenül forgunk egy gömb alakú kódarabban. A Teremtőre mutat, aki céllal alkotott meg minket, és túlságosan is szeret ahhoz, hogy elhagyjon, miután letértünk a jó útról. A szombat arra emlékeztet, aki életünk minden áldását egyedül biztosította számunkra, ez az Ő lényében való megnyugvás örök szimbóluma.

Az igazi szombati nyugalom azt jelenti, hogy megpihenünk a Teremtő szerető karjának kegyelmében, Őbenne, aki megmentett minket és visszajön értünk. Ez az örök kapocs a múltbeli Éden tökéletes volta és a jövőben ránk váró új ég és új föld dicsősége között. A három angyal üzenete végidei kontextusban közli az evangéliumot, ami hat a poszt-modern nemzedék tagjainak szívére, akik kapcsolódásra, valahová tartozásra, azonosságtudatra, közösségre, célokra, igazságosságra, együtt-érzésre, helyes önértékelésre vágyanak.

Gyakorlati alkalmazás

Azért jelenvaló az igazság, mert változást hoz az életünkbe, most. Az újszövetségi keresztények, akik hittek az Ószövetség próféciaiban, amelyek Krisztusról mint Messiásról tesznek bizonyosságot, alapvetően megváltottak. Hitték, hogy a Krisztus életéről, haláláról, feltámadásáról és főpapi szolgálatáról szóló üzenet örök változásokat eredményez. Azért tettek olyan szenvedélyesen bizonyosságot, mert az üzenet, amit hirdettek, a saját életüket is mássá tette. Beszéljük meg az alábbi kérdéseket a csoportban!

1. Milyen gyakorlati változást eredményez *A jelenések könyvének* végidei üzenete a hétköznapijainkban?
2. Határozzuk meg, hogy az első angyali üzenetből melyik szempont ragadott meg leginkább!
3. Képzeld el, hogy egy barátunk nagyon keveset tud a Bibliából, de hallott már *A jelenések könyvének* próféciairól, csakhogy egyáltalán nem érti azokat. Jel 14:6-7 üzenete miként lehet kulcs az egész könyv témájához?

ADVENTISTA A KÖVETKEZŐ ÉLETBEN

Andrew McChesney

Az idős asszony figyelmesen hallgatta a szombatiskolai beszélgetést Délkelet-Ázsiában.

A szombatiskolai tanulmányát precízen kitöltötte, minden igeverset kikeresett a Bibliából, sokat alá is húzott. Pénzt helyezett a kosárba. Az asszonyt mindenki csak úgy nevezte, hogy „nagyamama”, és minden szempontból „mintaadventistának” tűnt.

Gregory Whitsett, egyházunk egyik globális missziós vezetője beszélgetett „nagyamamával” az istentisztelet után, és érdeklődött, hogy miért fordított hátat nem keresztény világvallásának azért, hogy adventista legyen. Nagymama erre elmesélte, hogyan vesztette el a szüleit 5 éves korában egy autóbalesetben, majd utána gyötörni kezdték a démonok. Hiába keresett fel doktorokat és médiumokat, senki nem tudott tartós eredményt elérni a gyógyításában. Azonban egy napon egy adventista lelkész költözött a szomszédjába. Hosszas rábeszélésre végül ő is bement hozzá a házi bibliakörökre és istentiszteletekre. Miután ez a lelkész imádkozott érte, a démonok örökre elhagyták. Hálás szívvel fogadta el Jézust és csatlakozott a Hetednap Adventista Egyházhoz. „Jézus jelent nekem mindent – mondta Whitsettnek »nagyamama« egy fordító segítségével. – Ő meggyógyított és békességet adott. Állandóan Jézusról beszélek mindenkinek, akivel csak találkozom. Öreg vagyok már, és nem sokáig élek. De annyira szeretem Jézust, hogy eldöntöttem: a következő életemben is adventista akarok lenni!”

A tolmács megdöbben. Annak idején ő tanulmányozta a Bibliát nagyamamával, és biztos volt benne, hogy az asszony teljesen megértette a Biblia tanítását.

„Nagyamama” esete nem szokatlan azok között, akik egykor más világvallások hívei voltak vagy hagyományos animista szokásokat gyakoroltak, és úgy lettek keresztények – mondják az egyház vezetői. Ez nagy missziós kihívás, és éppen ez volt a Kelet-Ázsiai Vallások Központja és a többi globális missziós központ megalapításának a legfőbb oka. Kérünk, imádkozzatok ezeknek a központoknak a működéséért, és a „nagyamamához” hasonló, drága embertársainkért!

A hit lépése

ALAPIGE: *Filippi 2:5-11*

IGESZAKASZOK: *Máté 4:18-22; János 21:15-19; 2Korinthus 5:10-12*

Áttekintés

Az igaz hit mindig tettekre késztet. A bibliai hit nagyszerű, hiszen működik. Az újtestamentumi egyház tagjai szenvedélyesen tettek bizonyosságot. Krisztus nevének hirdetése egyenes következménye volt annak, hogy kapcsolatot ápoltak Megváltójukkal. Felkészültek arra, hogy nagy áldozatokat is meghozzanak ügyéért. Sokan közülük üldöztetést, bebörtönzést, sőt halált szenvedtek. Nem haboztak semmilyen áldozatot meghozni Jézusért, aki mérhetetlen nagy áldásokat adott nekik. A Krisztus iránti elköteleződésük gyakran a hit nagy lépéseire készítette őket. Krisztus kihívta őket a komfortzónájukból. Az előttük álló feladat messze meghaladta képességeiket, Isten számára azonban ez nem jelentett problémát. Megragadták hittel az ígéreteket, és elindultak, hogy változást vigyenek a világba.

Az egyház előtt álló feladat ma is sokkal hatalmasabb annál, mint hogy el tudnánk végezni, viszont Krisztus arra hív, hogy induljunk el hittel. Az e heti részben áttekintjük az újszövetségi egyház életet megváltoztató elköteleződését annak fényében, ahogyan Krisztus is elkötelezte magát megváltásunk mellett. Teljesen alárendelte magát Atyja akaratának. Élete egyetlen és legfőbb célja az emberiség megváltása volt. Semmilyen áldozatot nem tekintett túl nehéznek ezért. Az e heti tanulmányban alaposan megvizsgáljuk, hogyan lehet követendő példa számunkra Jézus áldozata. Ő arra hív bennünket, hogy lépjünk ki hittel, szenteljünk az életünket az Ő szolgálatára és mások támogatására.

Kommentár

Fil 2:5-11 szakasza az egyik leginkább felemelő része az egész Bibliának. Arról szól, hogy Krisztus egészen közel jött, lehajolt hozzánk, „Krisztus himnusznak” is szokták nevezni. Filippi 2. fejezete az alázat témáját

világítja meg. Jézus elhagyta magasztos helyét a mennyben, letette azokat a kiváltságait és előjogait, amelyek Istennel egyenlőként megillették, szolgálként lépett be az emberiség terébe és a leggyalázatosabb halált halta a keresztfán. Pál apostol az Ő példáját állítja elénk a keresztényi élet modelljeként. Önfeláldozó élete és odaadó szolgálata minden keresztény számára minta. Önként otthagyta a mennyei világokat, és „azért jött a földre, hogy fáradhatatlanul szolgálja az ember szükségleteit” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 13. o.).

„A keresztények lemondanak az egyenlőség igényéről, és szeretettel, alázattal szolgálják egymást, hogy elkerüljék a versengés fellángolását. Az alázat gyakorlásával a keresztények megkülönböztetik magukat a világ fiaitól is, akik folyton a jogaikat követelik és harcolnak azért, hogy egyenlők legyenek a társaikkal, sőt felsőbbrendűként kitűnjenek közülük” (*Andrews University Study Bible*. Berrien Springs, MI., 2010, Andrews University Press, 1552. o.) – olvashatjuk a Filippi levél bevezetőjének kommentárjában. Fil 2:5-11 alapos elemzése során kis igazsággyöngyszemeket találunk, amelyek ma is fontosak az életünkben. A szakasz emlékeztető szavakkal kezdődik: „Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt” (Fil 2:5, ÚRK). Az apostol már a fejezet korábbi verseiben jelezte, milyen nagy szükség van az egységre és az önzetlen alázatra. Most Krisztusra összpontosít, mint aki példaképünk az önfeláldozó életben és szolgálatban. Az Ő álláspontja a szolgálat álláspontja.

Jézus maradéktalanul elkötelezett volt amellett, hogy szolgálja a környezete szükségleteit. Isten formájában volt (Ef 2:6), vagyis maga volt Isten. Benne egyesült Isten minden örökkévaló jellemvonása és tulajdonsága. „...ez a meghatározás az Atyával egy szintre hozza Krisztust, és minden más hatalom fölé helyezi Őt. Pál ezt azért hangsúlyozza, hogy még élénkebben ecsetelje a Krisztus által önként vállalt megaláztatást” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 154. o.). Krisztus „nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő” (Fil 2:6).

Más szóval, tudatában volt örökkévaló létének/természetének, továbbá annak, hogy egy az Atyával, de önként, szeretetből tette le az Atya oldalán elfoglalt helyét, hogy megüressítse magát, szolgálai formát vegyen fel. Feladta

teljes királyi dicsőségét. Értünk tette le minden örökkévaló jellemzőjét és tulajdonságát, az Atyával való egységét. Nem királyi palotában, az uralkodó fiaként érkezett, hanem alázas, engedelmes szolgaként.

A görög szó, amit „szolga” értelemben használ itt az Írás a *doulos*, és azt jelenti, hogy „jobbágy”, „rabszolga”. Pál nyilvánvalóan két létformát állít itt szembe: Isten formáját és a szolgálai formát. Jézus a lehető legmagasabb pozícióból jött és a legalacsonyabb helyet foglalta el, mindezt értünk vállalta. Letette isteni uralmát az önfeláldozó, szolgáló életért. Ha Krisztus indulata van bennünk, az azt jelenti, hogy szeretettel, önfeláldozó módon mások megmentéséért élünk. Az Ő lelkületét a szolgálata jellemzi, a kegyelem, a részvét, a megbocsátás, az irgalom lelkülete.

Krisztus kereszthalála feltárja szívének szeretetét. Az őszinte szeretet mindig önfeláldozó tettekre kész. Nem felületes, romantikus érzelem, habár az érzelmek összefüggnek a szeretettel, hanem elköteleződés. Döntés, hogy mindig mások javát keresem. Arra indít, hogy áldozatokat hozzak Isten országáért; hogy hittel lépjek és mások áldására használjam az Úrtól kapott ajándékokat.

A szeretet kívánalmái

Keresztre feszítése és feltámadása után Jézus találkozott tanítványai egy kis csoportjával a Galileai-tenger partján. Az volt a célja azon a kora reggeli órán, hogy megújítson egy embert. Péter háromszor tagadta meg Őt. Jézus azért ment oda akkor, hogy szeretetből fakadó választ ébresszen Péter szívében, és újjólag éreztesse vele a megbocsátást, az elfogadást és az élete célját. Miután a tapasztalt halászbemberek egész éjszaka nem fogtak semmit, Jézus csodát tett értük. A hálók szakadoztak az elképesztő halmennyiségtől. Majd a tűz körül ültek már, amikor Jézus feltette Péternek a szívére ható kérdést: „*Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél? Ő azt mondta: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek! Ő így szólt: Legeltesd az én bárányaimat*” (Jn 21:15, ÚRK)! Az eredeti szövegben két szó szerepel itt a szeretetre. Amikor Jézus kérdezi Pétert, az *agapé* szót használja. Az *agapé* arra a szeretetre vonatkozik, ami Isten szívéből árad, mennyei eredetű, tiszta, önzetlen.

Péter a válaszában nem az *agapé* szót mondja: „*Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek!*” Ő a *phileo* szót használja, ami mély, emberi kötődést jelent.

A „Philadelphia” szó testvéri szeretetet jelent. Jézus ezt feleli Péternek: „*Legeltesd az én bárányaimat!*” Vagyis önfeláldozó szolgálatra szándékosan élted! Menj, munkálkodj értem! Szolgálj másoknak!

Jézus másodszor is felteszi a kérdést Péternek Jn 21:16-ban, ugyanazokat a szavakat használva. Harmadszor azonban más szót mond a szeretetre. Ez a legtöbb fordításban nem tükröződik ugyan, de az Újszövetség eredeti nyelvén teljesen egyértelmű. Jézus már nem azt kérdezi Pétertől, hogy *szeretsz-e agapé szeretettel*, hanem *phileoval szeretsz-e engem?* Mintha ezt mondaná: „Péter, én tudom, hogy az irántam való szereteted gyenge, emberi. Háromszor tagadtál meg, de megbocsátok neked, kegyelmemet adom. Indulj el onnan, ahol vagy! Menj, munkálkodj értem, és növekedni, erősödni fog a szereteted irántam, míg végül az én szeretetem árad majd belőled mások felé.” Jézust az élete legkritikusabb idején hagyta cserben, ez mégsem tette alkalmatlanná a szolgálatra. Jézus megbocsátotta a bűneit és átalakította őt, úgy küldte ki a munkába.

Péterhez hasonlóan a mi szeretetünk is a másokért való szolgálatban fog növekedni Jézus iránt. Minél többször mutatjuk be szeretetét a körülöttnk élőknek, annál inkább erősödik majd a Megváltó iránti szeretetünk. Ellen G. White ezt az örök igazságot mondja el a *Jézushoz vezető út* 59. oldalán: „A másokért folyó önzetlen munka lelkülete állhatatosságot, elmélyülést, szilárdságot és Krisztushoz hasonló szeretetteljes jellemet ad; békét és boldogságot nyújt.” Ha hittel lépünk és tevékenyen részt veszünk a bizonyágtevésben, növekedni fogunk lelkileg. Az élet legnagyobb örömei abból származnak, ha bemutatjuk Isten szeretetét másoknak. Amennyiben naponta keressük a lehetőségét, hogy beszéljünk arról, mit jelent számunkra Krisztus, gondviselése folytán kapuk nyílnak előttünk. A Szentlélek kereső embereket fog az életünkbe vezetni.

Gyakorlati alkalmazás

Sokan azért vallanak kudarcot a bizonyágtevésben, mert bizonytalanok, hogy mit is mondhatnának. Mások félnek a visszautasítástól vagy a megszégyenüléstől. Véleményed szerint mi a leggyakoribb oka annak, hogy egyesek nehezen tesznek bizonyágot a hitükről? Beszéljünk meg az osztályban, ki mit gondol erről! Miért passzív sok gyülekezeti tag a bizonyágtevésben?

A tanulmányunk végére értünk. Mi a legfontosabb dolog, amit elviszünk magunkkal ezekből a leckékből? Van olyan gondolat, amit megértettünk és jelentős változást hoz az életünkbe?

„Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, mellyel bemutatathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonytságot tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 286-287. o.).

